

IVA ADAMCOVÁ

OSTROH

5.6.2016

Iva Adamcová – Uherský Ostroh 5. 6. 2016

Pořadatelka Martina: *Dobrý den, dobré odpoledne, já vás tady všechny vítám v Uherském Ostrohu. Byla jsem pověřena paní Andrejkou Helmichovou, která nám onemocněla... Ale to ji nezastaví v tom, aby zorganizovala se svým týmem takovouto úžasnou, krásnou akci a pozvala nám sem Ivanku Adamcovou a musím pochválit Andrejku a celý klub kultury, tak musím pochválit i Občanské sdružení Haštera, které každý rok organizuje Bylinkové dny, které právě dneska začínají. A pokud zde zůstanete, máte možnost se podívat na spoustu zajímavých akcí, přednášek a koncertů.*

Musím zde přivítat samozřejmě hlavní protagonistku, člověka, kvůli kterému jste sem všichni dojeli, někteří z obrovské dálky, a i ona za námi jezdí z obrovské dálky a pokud Ivanka nemůže, tak samozřejmě tady máme úžasného Dana, který nám všechno nahrává a posílá a my jsme s Ivankou kdykoli si zapneme počítač a chceme ji slyšet. Takže Dane, děkujeme, že nám to zprostředkováváš. (potlesk) A Ivance můžeme poděkovat jenom za to, že vůbec je, a že je ochotná nás všechno učit a o všem nám povídat. Děkujeme. (potlesk)

A už vám ji pustím ke slovu, protože vím, že jste hrozně netrpěliví a těšíte se na ni. Takže chci poděkovat paní Ivance Zámečnickové za krásný kulturní program a vždy Ivanku uvede svou písní. A ještě jednou vás chci moc pozvat i jindy i příště do Uherského Ostrohu, protože zde vzniká spousta krásných ubytovacích a stravovacích možností a je tady velmi atraktivní vyžití, co se týká Bařova kanálu, nádherného zámku, cyklostezek a dalších příjemných věcí jižní Moravy. Takže kdykoli jste zde vítáni. A už má slovo Ivanka. (potlesk)

Iva Adamcová: Dobrý den. Děkuju Martino. Já chci poděkovat Vám, že mi věnujete svoje srdce a svoje uši. A taky samozřejmě své DNA, protože už víte, že to je naše společné DNA, že neexistuje oddělenost, že existuje pouze JEDNOTA.

Já cestuju už 3. den, a když jsem v pátek odjela do Ondřejova a spala jsem tam, tak jsem si uvědomila, že 3. 6. jsem měla pětileté výročí, kdy jsem byla poprvé pozvaná do Ústí nad Labem na 1. přednášku, kde jsem vysvětlovala první třetinu výkladu, který jste pak viděli na základních přednáškách a věřte mi, že tam bylo úplně všechno. Dnes si to uvědomujete, když duše, které se objevují a je jich velmi mnoho... a přepisují všechno do knih a opravdu, děje se to všechno beze mě, to je jejich záležitost...

a já jim chci všem velmi poděkovat, protože oni jsou platní Vám všem, tedy nám. A dnes všechny ty psané podoby, najednou, když je čtete... víte, když posloucháte poprvé věc, která na vás působí jako úžas, něco jiného, co jste doposud slyšeli, tak jste v takovém údivu, v takovém překvapení, kdy najednou ta informace běží a vy se nad ní maličkou chvíličku zamyslíte, zastavíte se tam a unikne vám zase kousíček něčeho dalšího. A dnes, když ta psaná podoba existuje, tak si najednou uvědomujete, že už všechno bylo řečeno. Takže ta Adamcová... a vždycky jsem vám to říkala... plácala hubou 5 let furt o jedné věci a furt jsem byla v údivu já, že mě ještě můžete poslouchat.

Ale dostali jsme se do úžasného bodu. Těch 5 let především završilo celý balík, který jste byli schopní přijmout a někteří teprve teď v této době nachází tyto přednášky a začíná se u nich rozjíždět... ale ten celý balíček je k dispozici všem, kdo má zájem a vyhovuje v tom DNA toho jednotlivého člověka.

Dnes jsem vám ale přišla říct obrovskou podstatu, kterou vy už tam vnímáte. Někteří z vás zažíváte zázraky jednoty, protože dřív jsem vám nemohla říct, že jste byli vždy tvůrci. Vaše hmotná složka by toho zneužila, dostala by velkou sílu k tomu, že chcete tvořit a strhla by vás satanská rovina neboli hmotná složka k tomu, abyste zvýšili úsilí, čímž byste se zablokovali. Když jsem byla nedávno u paní Alžběty Šorfové... po roce, to bylo velice zajímavé setkání... vždycky mi společně Nadjá a společná hmota, která tady existuje, dali šanci nádhernými otázkami odpovědět na to, co vás trápí. Buď dostanu krátce předtím dopisy, které mají otázky připravené, které zrovna vy, co sem přijíždíte, máte ve svých hlavách, abyste dostali svoji odpověď. Protože my skutečně žijeme jednotu, což jste si nikdy předtím neuvědomovali. A tady se to odehrálo také a tam byl jeden úžasný dotaz, kdy se mě nějaký mladý muž zeptal, jestli si uvědomuji, že mluvím úplně opačně než Tolle, Mooji, zkrátka než všichni, a že vlastně odporuji i kvantové fyzice, která říká, že tvoříte. To je právě veliký omyl. Ano, já říkám opačné věci než ostatní v lidské schránce, ale neodporuje to zákonům kvantové fyziky, což není na první pohled od člověka, který si myslí, že musíme mít svoji vlastní vůli, viditelné. Není to zřetelné a je to záměr, protože vy to potřebujete pochopit právě na základě zkušeností svého těla, které jste si oblékli se svým osudem. A teprve tehdy, až přijmete všechno, se stáváte celým jediným Bohem a celou jedinou Hmotou. Tehdy, jakmile umře jakýkoli odpor vašeho těla, ať k situacím nebo k děním jednotlivých lidských těl, tehdy ovládáte a tvoříte.

Vy jste totiž tvořili i předtím. Ve 3D tvoříte v nevědomosti. Jsem Bůh, obléknu si tělo Iva nebo tělo jiného jména, ke kterému je osud, tzn. já jsem tvůrce svého osudu neboli výběřčím tohoto osudu. Výběřčím zkušeností, které měly přijít, a se kterými jsem se měla setkat. A protože hmota je velmi dobrým učitelem a je zapotřebí si ji vážít... Nedávno mi psala žena, která mi řekla, že v Uherském Hradišti si přišla pro jedinou, strašně důležitou, krásnou větu, že je zapotřebí hmotu milovat. Veškerou celou hmotu milovat za to, co vytváří. A že přišla domů, stoupla si před zrcadlo, koukala na to svoje tělo a říká mu: „Hmoto, já tě miluju.“ V tu ránu se začala dít zvláštní věc, viděla obrovské třpytivé světlo, které rotovalo celým tělem, a zažívala obrovské blaženosti. Ano, vy oslovujete celou hmotu, tato žena to tak myslela, jinak by neproběhl tento proces. Protože planeta je jedinou bytostí a vy jste jejím duchem. Vy jste si ale oblékli jenom kousíček, abyste na sebe navlékli tzv. mezistav, který nazýváme duší. Později zjistíte, že duše neexistovala, ale museli jste si to do té doby myslet, protože vám patří časoprostorová křivka, která se tady vine od začátku stvoření planety neboli od začátku 3D systému. Vaše cesta ale už začala od Velkého třesku, jenže byla doba, než se vytvořila tzv. loď, na které my plujeme vesmírem, a ta planeta teď měla to nejtěžší období, kterým jste prošli, a na kterou jsem vám přišla v ústrety.

Iva nemá dnes svoji časoprostorovou křivku. Iva si popojela na časoprostorovou křivku níž, tím si vlastně já jako vědomí v Ivě, jsem si dobrovolně oblékla Ivu, která ještě měla

nějaké odpory a musela je mít, jinak by nebylo možné, abych se sem pro vás vrátila. A věřte mi, že jsem se vrátila ráda. Bílí a černí mágové při představě, že jdete tunelem jako svým osudem, už vědí, že jakmile něco pochopí, tak se změní situace, změní se celý proces, protože už není zapotřebí se učit. Ano. Ale oni tam mají ještě jedno malé nepochopení, které se strašně důležité pro to, aby se odrazili do pokory. A je to to, že si myslí, že oni to můžou vůlí změnit, že vůlí teď, když dokážu, že to přestanu dělat a pozor, tím myslí to fyzické tělo, jenže vaše skutečná realita není hmota těla, je to vaše vědomí, které buď si přivlastní ten odpor anebo ne. Tehdy je to pak pokora.

A hmota je velmi mazaná, a proto ona zajišťuje takové speciální triky, které na vás hází a ty spočívají v tom, že myšlenky, které patří hmotě, máte kolem sebe a máte je nastavené v DNA a považujete je za své. To znamená i nápady. Ano, dostanu nápad, že mám třeba založit firmu nebo, že se budu ženit, že tohle je moje žena. Cokoliv si představíte, je nápad vašeho božství, které už tkví v těle, ale vy, jako ti lidé si myslíte, že máte tu vůli, že se smíte rozhodnout. Tak to není. Vy jste si už to existující rozhodnutí oblékli v DNA. Tehdy, když proběhne děj a vy to budete považovat, že to skončilo špatně, tak znova se dostanete do podobných stavů. Ono to totiž skončilo dobře. Za tu dobu, co jste procházeli ději, jste se totiž spoustu věcí naučili a vaší původní vůlí tvorby Boha bylo, abyste se tuhle věc naučili, abyste se do těch věcí nevraceli. Ale už je nastaveno v tom tunelu, to je právě ten rozdíl od poslední složky bílé magie, která je před pokorou, že už bod, kdy to pochopíte, ten metr, ten kilometr v tom tunelu, je stanovený. Tudíž tady si hmotná složka vybírá svoji pastičku, protože ona chce, abyste pochybovali. Jestliže ještě pochybujete, přijde druhá hmota, otevře dveře a hodí něco, co vám zvyklá ty vaše duchovní nožičky. Čím si zase nejste jistí, protože ten druhý pochybuje a vy nevíte, že to je vaše vlastní hmota. Ona vás vyučuje. Teprve tehdy, až se stanete stabilní, tak jako máma učí běhat děti a ví, správná máma to ví, že to dítě si občas musí nabít, na těch nohách ze začátku není jistý, ale musí si vyzkoušet chůzi samo, aby se naučilo svobodně a volně běhat. Přesně tohle se odehrává nyní.

Praxe je pro vás velmi důležitá. Tehdy vám ale hmota podsouvá a je to zase hmotné tělo a ego, které vám podbízí, že jste zklamali, když se vám to ještě v tomto čase nepodařilo. Tak to není. Víte, všechny ty nápady, všechny poryvy, které tady zažíváte, jsou stanovené a věřte mi, ve 3D je i zamilovanost. To, co přijde jako obrovský nápor: „Toho musím mít a žádného jiného!“ To je tzv. past do učení neboli vsuvka. Víte, jestliže všechno souhlasí, jestli já jsem svobodná, on je svobodný, on mě miluje, umožním mu tu svobodnou vůli, pak je všechno v pořádku, oba dva se rozhodnou, zaklapne to a můžou jít společně životem. A je jedno, jestli jim to bude klapat nebo nebude, protože pokaždé je to o tom učení a věřte mi, vy se vracíte vždycky do posledních svých odporů, které jste kdy odložili se svými minulými těly, abyste dnes dojeli zase o kousek dál.

Pro vás je nyní cílem stav Boha. A dnes mnozí z vás píší neskonale krásné dopisy, které jsou plné pochopení. Bílý mág bude pochybovat o tom, že když říkám, že nemáte vůli člověka, bude se bránit, protože tam je strach. Ten strach vám vsunuje opět hmotná složka, protože se bojí o vládu nad vámi a není ještě čas, abyste pochopili. Ale pokud už máte plnou hodnotu zkušeností, tehdy porozumíte. Tehdy uvidíte, že to vnitřní rozdvojení, co dělám, a co bych dělat neměl a dokážete tomu tělu říci NE, já to

neudělám, já se toho vzdám. Jakmile se zastaví odpory... pozor, jste celým uceleným Bohem, v jedné jediné hmotě... a pak se vám dějí neskutečné věci.

Já vám budu vyprávět příběh, který se odehrál před 14 dny. Je nádherný. Pamatujete si na paní Liběnu, co mi posílala zázvor, když jsem byla ochraptělá? To je taky úžasný človíček, který je taky tam čistý jako mnozí z vás. Ona bydlí ve Šluknově. A já jsem vám dokonce přinesla dopis, který mi poslala, já si ho připravím... protože teď se odehrávala nedávno věc, která byla velmi zajímavá a týkala se i mojí maminky. Teď mě chvíli nevidíte, vydržte... Moji maminku začala bolet levá kyčel. Šli jsme na koncert Míši Fukačové, která nás pozvala. Bylo to 12. dubna, bylo to nádherné. Maminka zase dostala květiny jako před 3,5 lety, ale něco se tam začalo odbourávat a věřte mi, pokora zachraňuje vše. Ať od toho člověka, který zrovna trpí platbou, která musí přicházet anebo i vy, kteří jste blízko těchto jedinců. I vaše pokora je důležitá, protože kdybyste se bránili tomu, že tomu člověku vedle vás, kterého milujete, je zle nebo ho něco bolí, tím by bylo zapotřebí dalšího vyučování. Pokora je zázrak. A vy mě znáte, to není necitelnost, to je skutečná láska.

Bílí mágové si budou myslet, že když je to člověku jedno, že je to takový stav, že mu to přeje nebo že je ignorant. Ne, když znáte pravidla božství, já vím, že ten člověk si platí, já s ním tady budu, budu ho ošetřovat... takže já, když maminka začala obrovsky skuhrat, že jí to strašlivě bolí a že nemůže... a dokonce zažila i takový chvilkový malinko blokující okamžik, který jsem rozehnala střelbou jazyka. Když přišla, sedla si a řekla: „Já už to nemůžu vydržet, to je strašný. Ještě doma to jde, ale jakmile jdu do kopečka, z kopečka nebo nějaký kamínek, já se můžu zbláznit.“ A byla tam už taková ta hořkost, takové to rozladění, že je něco špatně. Takže jsem vystřelila a říkám: „Mami, dost. Buď ráda, že tě bolí jenom jedna noha, ...“ Znáte mě, „... protože by se to mohlo zhoršit, rozumíš!“ A to ji teda postavilo na nohy, jakože to teda ne. Už se to nedá vydržet teď, že jo, to už by se posrala... Ano, to už taky řekla. Načež jsem říkala: „Víš co? Nedávno jsem někde viděla takové video, že se rozvaří lněné semínko. Zkusíme to.“ Tak, abyste toho člověka uklidnili, aby mu to pomohlo. Představte si, druhý den: „Jo, jo, jo, je to lepší. Tak aspoň o 30 %, super.“ To je dobře, to už je pozitivita, to už je optimismus, který toho člověka pomalinku žene výš.

Za dva, tři dny zvonek. Zastavilo poštovní auto před barákem, já jsem otevřela dveře a pošťák mi přinesl balíček. A ejhle Liběna Vachtová... říkám: „Jaj, zázvor je na cestě, to si dám.“ Liběna mi jednou za půl roku pošle balíček, když si vzpomene... Představte si, že já jsem neměla čas, bylo hodně práce v laborce, a tak jsem se rozhodla, že ho nebudu otevírat, že ho rozbalím druhý nebo třetí den podle toho, jak bude čas. Nechala jsem ho zabalený a postavila jsem ho na kuchyňský stůl v kuchyni. Načež mi volal můj bratranec, že se u mě chtějí zastavit a že druhý den přijede na oběd. Tak jsem říkala super, užijeme si to i s maminkou, pozvu ji na oběd, dáme si všichni a odpoledne pojedeme do Mnichova, protože tam přijela spousta přátel, někteří z nich jsou i tady v sále, kteří pomáhali Zdeničce Pollakové, která už je odstěhovaná na Mnichově a pomáhá nám, a abychom spolu mohli rozjet centrum, které, doufejme, do září bude zkolaudované. Uvidíme.

Těsně předtím, než v půl desáté přijel můj bratranec, tak se maminka přikulhala do kuchyně. Bylo 9 hodin. Sedla si na židli a najednou ty oči zblejaskly ten zabalený balíček a přišlo ego: „Tsss, co ti zase někdo posílá? Co ti lidi furt blbnou?“ Já jsem se otočila od té linky a říkám: „Hele mami, ať mi cokoli kdokoli pošle, ať se mi to hodí nebo nehodí, je to vyjádření lásky těch lidí a já je mám hrozně ráda. A navíc tohle je od Liběny, je to tam napsané, tam určitě bude zázvor. Ty víš, jak ho miluju, už se na něj těším.“ Bylo jasné, že to ego bylo podfouklé tou bolestí, tou nespokojeností, že ji něco bolí. Nesmíte reagovat. Vše je v pořádku. Jenže jsem taky věděla, že ten balík ji provokuje, tak jsem si říkala, že ho rozbalím, rozkuchám ho. Liběna je důkladná, ta to tak zabalila tou průhlednou lepenkou, že jsem se do toho nemohla vůbec dostat. Tak jsem vzala nůž, udělala jsem tam díru, pak jsem to nastříhla do téčka a vrazila jsem dovnitř ruku. Načež si říkám: „Kurňa, to přece není flaška, ve které by byl zázvor.“ Vytáhnu to... Tomu neuvěříte. Tam byla lahvička od francovky, která byla naplněná naloženým kostivalem. Já jsem se otočila a říkám mamince: „Vidíš, frfňala si na balík a v tom balíku je kostival pro tebe.“ A ona: „To není možné.“ A já říkám: „Vidíš to nebo to nevidíš.“ „Jo, to je pravda.“ Vytáhla jsem lísteček a na tom lístečku, který teď bohužel nemůžu najít, stálo:

„Moje milá Ivanko, tak mi dneska v noci přišla zpráva, že potřebuješ namazat. A protože já tady mám rok naložený, úžasný kostival, který je jeden velký zázrak, jde do hloubky, je to na bolavé svaly, klouby, kyčle, šlachy a určitě se ti uleví, kdybys ho teda potřebovala. A taky příkládám trošku úžasného zázvoru, jeden je i kandovaný. Je to úžasná mňamka, až si budeš večer sedět na zahradě a pozorovat noční oblohu. Moc na tebe myslíme. Měj se hezky. Tvoje Liběna.“

Teď ta moje maminka třeštila oči. Říkám: „Sundej kalhoty.“ Namazala jsem ji to. Hele, za půl hodiny přijel bratranec. My jsme se naobědvali a v 1 hodinu jsem se šla oblékat a maminka šla mezitím s našimi příbuznými na zahrádku, aby jim ukázala, jakou máme zahrádku. A když se vrátila zpátky do té velké chodby, tak u těch dveří na mě tak užasle koukala, držela kliku od dveří a říká mi: „Mě ta noha nebolí!“ Vidíte to, tam je pokora směrem ode mě a směrem i od ní, kdy ona se fakt snažila. Nezoufat si. Sice trošku, když na toho člověka houknete, když se snaží to ego odporovat, takhle se osvobozujete. Vy se osvobodíte skutečně jenom tím, že vše, co se vám děje, budete přijímat.

Mnozí lidé pochopili, mnozí lidí píší nádherné dopisy. Já vám tady jeden přečtu. Ten se mi moc líbil. Občas opravdu přicházejí dopisy, které jsou i velmi podnětné a já jsem se rozhodla, že až namluvím zase nějaké odpovědi pro Libora, aby vám je umístil na Facebook anebo i ven. Takže až jednou namluvím všechny, takže vám tam občas útržky z těch krásných dopisů, lidských poznání, přečtu. Ale dneska vám tady musím přečíst jeden, který je opravdu nádherný a velmi zajímavý:

„Dobrý den, rozhodla jsem se vám napsat svůj příběh. Jmenuji se XY, narodil jsem se tehdy a tehdy na Slovensku a bydlím v X, což je kousek od Luhačovic. Odmalička jsem byl takový citlivější, nicméně jsem se snažil zapadnout do systému, co to šlo a být stejně „dobrý“ jako všichni kolem. Moc jsem nechápal sport, soutěžení, celý svět založený na tom, být lepší než ostatní. Školu jsem prolezl, i když jsem nepochopil její smysl a spíše jsem ji přetrpěl. Bouřil jsem se proti nespravedlnosti na jiných. Cítil jsem, že veškeré systémy víry jsou z 90 % lež a nevěřil jsem v nic. Jen jsem tušil, že ten život přece

nemůže být jen o práci, škole a penězích. Pracoval jsem jako hospodský a byl jsem velice oblíbený. Tam, kde jsem pracoval, tam bylo plno. Lidi byli rádi v mé společnosti a rádi se mi svěřovali.“

Ano, tenhle stav, toho si všimněte, ten si nesete z minulosti. Taková ta otevřenost, blízkost k těm druhým, protože tady už soucítíte a spoustu věcí víte. Už máte hodně zkušeností. A proto, když tady má člověk hodně pochopit, tak si taky nabere ten osud hodně výrazný a mnohdy zdánlivě těžký. Věřte mi, že zdánlivě těžký... Já budu pokračovat, abyste viděli, jak nádherný příběh to je:

„Dost jsem pil, bouřil jsem se, žil jsem divoký život. Časem jsem si pořídil hospodu, oženil se s holkou, se kterou jsem byl od 19 let. Ale rok po svatbě jsem skočil do bazénu a rozdrtil jsem si 7. krční obratel a začal mi život na vozičku. Přišlo období rehabilitace a snahy vrátit se ke starému životu. Ještě dlouho mi trvalo, než jsem pochopil, že úraz byl vlastně vysvobození. Pomalu přicházelo probouzení duše a začala cesta k Bohu ve mně. Zaprvé, bílá a černá magie. Kamarádi mě pořád posílali k léčitelům a já jsem je vždycky poslechl a jezdil od jednoho k druhému. Léčitelé mi vždycky trochu pomohli, ale nicméně po pár dnech přišla vždycky nějaká rána a já jsem rychle spadl zpět. Postupně jsem cítil, že ti léčitelé vlastně nejsou šťastní lidé, co dělají věci správně. Ale už jsem věděl, že existují různé energie a že svět není jen o penězích. Zadruhé, začal jsem se pít po knížkách a filmech, které by mi pomohly pochopit, o čem život je. Jezdil jsem na semináře s kyvadlem, začal jsem si dělat ochrany atd., jenže přišel pocit, že to neustálé čištění a boj s temnotou přece nemůže být to, proč jsme na světě. Stále jsem byl zajatý v dualitě dobro x zlo, světlo x tma apod. Mezitím jsem potkával další mágy, kteří komunikovali s anděly. Začal jsem se tedy také napojovat na spoustu různých bytostí, odváděl jsem duše, ale stále jsem věděl, že to není konečná a správná fáze poznání. Nebyl jsem svobodný. Furt jsem o něco prosil, furt jsem meditoval o všem, co šlo. Jednou mi kyvadlo řeklo, ať se zbavím závislostí. A tak jsem se začal zbavovat závislostí. Alkohol, cigarety, káva, maso, závislost na názoru jiných lidí, na manželce, na kyvadle, na andělech, ... to šlo donekonečna. Dnes jím maso, občas si dám i pívko, ale už nejsem závislý. Postupně jsem dokonce přišel i o pár přátel. Ale nevadilo mi to. Začal jsem tušit, že je všechno dobré. Poté jsem potkal na Youtube vás, Ivanku Adamcovou a přišlo pochopení a poznání, že dualita je iluze hmoty. Že neexistuje zlo ani dobro, že každý boj je jen nepochopení situace a přišla obrovská úleva. Dnes mám 3 děti, vracím se k přírodě, přestal jsem se snažit zachránit svět. Sice jsem ještě stále na vozičku, ale díky vám vím, že je to tak dobře.“ (potlesk)

Já teď 100% vím, že vy všichni jste měli něco podobného. Každý si zažil dotek těch jednotlivých míst, těch tříd, kde jste si osvěžovali a obnovovali to, co jste kdysi dávno už věděli. Vy všichni jste se narodili čistí, abyste si na sebe oblékli pouze dědičný hřích. To znamená dědičný odpor, dědičnou hmotu. Ano, to je synonymum. Dědičný hřích znamená, že si vyberete DNA svých rodičů, kteří, ať se chovají, jak se mají anebo nemají, na tom nezáleží, je přesně to, co vám vyhovuje jako božství. Tedy tvoříte jako Bůh. Ale abyste se tímto Bohem stali, abyste se potom dozvěděli od té vaší celkové hmoty a celkového vědomí Boha, kterým se pak stanete, všechno.

Abyste zase viděli, jak to pracuje, tak jsem si připravila příběh, který je také starý asi 14 dní. Mně se toho teď děje obrovské množství a je to krásné a vy se na to připravte. A musím vám ještě předtím předeslat něco jiného, protože někteří z vás pořád ještě inklinují k tomu, což bílí mágové měli, oni chtějí být slavní a pyšní na to, co dělají a chtějí ty zázraky dělat. Nenechte strhnout. Ano, někteří bílí mágové to dělají, někteří i černí, aly vy máte dělat zázraky jediným způsobem – celku, jednotou. Tehdy víte, že vaše hmota těla a vědomí je i v každém druhém člověku. To znamená, že ta pomoc přichází nečekaně, aniž byste cokoli chtěli a potřebovali, ale právě proto přijde a dostanete ji v pravý čas.

A mně se před 14 dny stal příběh, který vám musím vyprávět, ten musíte slyšet, protože on je úsměvný. A vy už si taky nevšímáte těchto věcí, že není náhodné, kam se dostanete, ať byste se někde stěhovali nebo chtěli něco koupit, něco vám to rozmlouvá. Všechno je skutečně vaše tehdy, kdy umírají odpory. Já jsem před 14 dny šla nakoupit do jednoho nejmenovaného nákupního střediska. Přijdu tam, potřebovala jsem rajčata, a protože já blbě vidím nablízko a taky víte, mě nikdy tak nebavilo takové to prohlížení těch věcí a štourání do toho. Když se tam něco objevilo, tak budiž, no dobře, ale... takže já na to moc nedám, ale samozřejmě chcete mít čerstvý zboží, když už si ho koupíte. A přijdu do té zeleniny, přijdu na ten pult, oni to tam tedy mají vždycky čerstvé... nechtěla bych pomlouvat, až za chvíli vám budu vyprávět příběh... Ale přijdu tam, stoupla jsem si takhle nad ty rajčata, tam bylo víc těch druhů, tak jsem si říkala, koupím si balíček, nemusím ty jednotlivá rajčata a natáhnu takhle ruku pro ten balíček. Jenže vedle mě stála paní, byla o trošičku starší než já, o trošičku menší a mumlala asi něco pro sebe. Já jsem nerozuměla, co to bylo, ale víte, já si taky mluvím pro sebe, když třeba jdu po ulici nebo si zpívám... teda ty věci se mnou nehází a docela se mi to líbí, protože ve vás to božství je také. Ano, vy jste složka Boha, který si povídá se svojí hmotou. Načež jsem se zaměřila na ta rajčata, vypnula jsem tu pozornost směrem k té paní. A v okamžiku, kdy jsem se nahnula a natáhla ruku pro ten balíček, najednou to její mumlání bylo hlasitější. A slyším zcela zřetelně, jak se ozvalo: „Ivčo, bacha, ty rajčata jsou nahnilý.“ Ted' jsem se otočila, ... jsem si myslela, že mě poznala, že já ji předtím ne a že mi řekne: „Jé, ahoj.“ Ale ona ne, ona to byla Ivča a mluvila sama k sobě. A zjistila, že rajčata jsou nahnilý. Já jsem se řehkala ještě u kasy. Říkám: „Kurňa, já už nekoupím ani nic shnilého.“ (smích)

Ano, potom pracuje ta vaše jednota a vy se dozvíte přesně, co potřebujete, abyste se nenapálili, protože vy už vlastně nic nepovažujete za něco špatného. Tenhle vnitřní optimismus a to naladění, které máte sami k sobě, stav bez odporu vás spojuje s každým božstvím, které tady existuje v každé fázi vývoje. Ani zvíře na vás nezaútočí. Nic se vám skutečně nepříhodí, každý přiloží ruku k dílu, každý vám pomůže. Jen stačí stát v té spokojenosti, neustále rovnýma nohama na zemi. Nedávno se mě někdo ptal, jak jsem to vlastně dokázala, že se to centrum buduje. Ale já jsem nikdy nechtěla žádné centrum. Jak si můžu přát centrum jako člověk, který nemá peníze, který na něj nemá. To bych se akorát ždímalá. Zkuste si představit, jaká všechna přání jste měli... Těch je, že jo, ale většinou ve fázi bílých mágů se vám ta přání splní, ale okamžitě, jak se splní, vidíte jejich negativitu. Protože v tom přání, v tom usilování, které chcete, jste slepí. Já jsem nedávno viděla krásný příběh, kdy psala jedna kamarádka mojí kamarádce. Ona mě

neposlouchá, ale tahle kamarádka si s ní povídala o tom, že přání je blbost. Takové to usilování o něco, že buď to mám, nebo to nemám, ale mám žít v klidu a pohodě, že ten život se stane příjemným. A ona tak pokyvovala, ta její kamarádka a druhá říká: „Jo, jo, jo, to je pravda. Víš, já jsem kdysi, když jsem byla mladá holka, chtěla být šťastná. Tak jsem si vzala Šťastného a byla jsem s ním nešťastná. Pak jsme se rozvedli a od té doby si nic nepřeju.“ (smích) Takže takhle to pracuje a pamatujte si, až budete božstvím a blízko toho božství, tak se vám vždycky tato přání, tyto výstřely začnou plnit neskutečným způsobem, abyste zjistili, jaké mají ty obrácené stránky. To vás má naučit jednomu jedinému, abyste našli sami sebe neboli Boha v sobě. Abyste byli spokojení s tím, čím jste, s tím, co máte, nelpěli na tom.

Já jsem dostala ještě jeden krásný dopis, já jich tady mám trochu víc, protože jsou strašně hezké. Jeden mladý muž, po jedné takové delší komunikaci se mnou, kdy nemohl pochopit osud, který je velmi dramatický a byl velmi dramatický pro něj, kdy se sebeobětoval všem okolo sebe. Ale pořád byl nespokojený, že neděje to, co by chtěl. Ano, to je ještě natažená ruka, kdy vy po tom Bohu chcete, aby vás odměnil. To si nesmíte dovolit. Víte, Bohem se stanete teprve tehdy, až zůstanete tím posledním. A poslední znamená, že jste spokojení s tím, co je a nechcete nic víc. A jste rádi, že umožníte druhým, aby dělali, co oni chtějí. A pozor, nepláčete si, nekritizujete situaci. Jste v té poslední fázi rádi. A tohle je strašně důležité, protože i kdybyste to udělali tělem a umožnili to a sami si fňukali nebo si považovali tu nespokojenost, kterou tam to ego vnutí, tehdy se to nestane.

„Ivanko, tak sedím v zahradní hospůdce a přemýšlím. Celý život jsem o něco usiloval. Vždy jsem o to nakonec přišel. Byly věci, nad kterými jsem se obával. Ty také přešly. Chtěl jsem změnit to, co jsem nepřijal, ale jen jsem to zhoršoval. Kritizoval jsem, vzpouzel jsem se, snažil se prosadit na úkor druhých a dělal to, co chtěli spíš ostatní než já. Protože sám jsem pořádně nevěděl, jak mám žít. Když se přede mnou objevila překážka, tak jsem se jí snažil přeprat za každou cenu. Nepřipouštět možnost si zkrátka říct, hele, je to na tebe moc, přijmi to. Jdi zase dál, to je jedno, že se stalo, co se stalo. Vždy jsem čekal do poslední chvíle, a pak jsem to teprve změnil. Také jsem doufal, že vždy budu mít u sebe někoho, kdo mi pomůže.“ Vidíte to? Ne, ne, jestliže jste celkem, tak vám vyhovuje to, co děláte. To je strašně důležité vědět. „Teprve teď, když jsem se dostal na nejhlubší dno a poznal jsem vás, to všechno odtéká. Ráj je ztracený klid duše a pochopení jednoty, který si nelze vybojovat, ten zkrátka přijde v pravý čas a nedá se to zkrátit.“

Zkuste si vzpomenout, co všechno jste ještě nepřijali. Třeba i to, že jste někomu včera s dobrou vírou pomohli, ale ono se to obrátilo okolo proti vám. Ti lidé byli nespokojení, jejich ego útočilo, protože chtělo třeba víc, než jste mohli dát. Nebědujte nikdy. Vy nemůžete spasit svět tak, jak si to myslí magická fáze. Vy můžete spasit svět tím, že budete žít v pokoře, a že to v pokoře přijmete jako situaci i čin. Ten člověk sám proti sobě v té chvíli útočí a sám sklidí svůj útok a vy, když zůstanete nehybní, tehdy už se vám to nikdy dít nebude a budete cítit vděk. Nebo jste se neodřízli od vědomí Boha v tom druhém člověku, který to udělal, tehdy vám to hmota dalších lidí nebo toho samého člověka nemusí sama dělat. Tím jste tvůrci, to je skutečná tvorba 5D. A takhle

skutečně pracuje na principech kvantové fyziky. Ale tvořit dřív, myslet si, že můžu tvořit takto dřív, ještě, než jsem odložil egoismus, to je atomová zbraň.

Vy totiž, ještě když se nestanete nestranným, tzn. stavem bez odporů a nejste všichni ve stejné rovině, ať hmotně nebo vědomím, tehdy, když byste ještě dali někomu víc než tomu druhému, přilepšili mu nebo někomu zase odebrali v rámci takové té pěsti a spravedlnosti. Nikdy nezapomeňte, že život člověka tady na zemi, je vždy svrchovaně spravedlivý. Protože lidská spravedlnost je iluzí, ona neexistuje. Ale existuje božská spravedlnost, a jestliže třeba dnes budete odsouzeni, v tomhle případě vámi považováno nevinně, za něco, co jste neudělali, je to vždycky svrchovaně spravedlivé, protože v minulém životě, někde v minulosti, jste na někoho hodili čin, který byl vašim a ten člověk si to za vás třeba odpykal. Vy totiž nežijete mnoho životů oddělených, vy žijete jeden jediný. Vaše vědomí tady vždycky bylo od prvopočátku této planety až do této chvíle. To znamená, že vaše činy, které jste kdy vyslali, tzn. odpor, sklídíte sami. Vždycky dojde toho správného terče. Tehdy, až se vám hmotná složka bude podbízet, ať vám bude nabízet ženu druhého nebo peněženku druhého člověka, přestože se o tom nemusí nikdo dozvědět, nenechte se zlákat. Přestože budete sami v místnosti, nikdo vás neuvidí, vy jako Bůh se vnímáte, on tam je s vámi pořád. Nemůžete se schovat pod koberec, ani zahrabat 100 sáhů pod zemí, všechno děláte sami sobě. A to peklo, které přichází ve výčitkách, také nepřijímejte. Pokud se vám to stane a uděláte to, je dobře, že jste to udělali, protože minulé zkušenosti ještě nestačily... Hele padla. (smích) Ale já si myslím, že víte, co jsem chtěla říct. Tak si běžte odpočinout.

Přestávka

Pořadatelka Martina: *Takže vážení přátelé, teď uslyšíte krásnou italskou arietu od Leopolda Koželuha.*

(hudba, zpěv)

Iva Adamcová: Tak ještě bych chtěla maličkou chvíličku promlouvat, než začnu odpovídat na vaše dotazy. Když budete mít nějaký dotaz, tak si ještě tady do té krabičky nebo sem tady položte... Teď vlastně se nádherně otevírá to odpovídací období, které máte. Já mám velmi málo času na Facebook, ale čas od času, jednou za 2 týdny, jednou za 10 dnů se tam přijdu podívat a děláte mi radost veškerým děním, které se tam odehrává, protože tam je vidět, jak jste vyspěli. Za těch 5 let co posloucháte, co vám věci docházely. Tak jak si ověřujete ovládnání hmoty světa, které jde jenom pokorou. Teď nedávno jsem zažila několik příběhů, které ke mně s údivem vrátili aktéry, kteří zažili ten údiv, když skutečně přijali věc, kterou předtím nedokázali přijmout. Tak pak se situace úplně obrátila, změnila a lidé, kteří se v těchto situacích pohybovali, se začali chovat úplně jinak. Obráceně, než by kdy kdo z jejich okolí čekal a očekával. Ano, vlastní tělo vám nabízí odpor, který si myslíte, že je váš. A ono je rádo, když podlehnete. Vaše tělo je de facto moudré, protože spolupracuje s vaším vědomím, které ví, že ještě nejste připraveni.

A už jsem se o tom zmínila, než Dan řekl padla, že vlastně člověk ve 3D, když přichází poryv egoismu... slyšíte dobře, poryv egoismu do zamilovanosti a vcházíte do pasti zkušeností a myslíte si, že to je vaše vůle člověka, tehdy toužíte po tom, být neustále

zamilovaní. Je to krásný stav, to ego dovede pobláznit člověka. Tehdy nevidíte jeho závady, pokud s ním máte prožít nějaký čas. Vy byste do toho nešli, kdybyste to ego a zamilovanost neměli, takže vy se tam vsunete. Ale vy máte mít rádi všechny. Já vím, že to je divné. Člověk si neumí, když to slyší poprvé, vsunout do té hlavy, že teda dobře, když teda mám mít rád všechny, to jako mám i sexovat se všemi a dělat všechno se všemi. No to ne, to je blbost... Ne, ne, tak to není. Stav lásky je úplně jiná hodnota a občas máte v době, kdy vám to dochází nádherné sny, nádherné vize, které dnes přicházejí ze všech stran, když se chcete potěšit a podělit, co jste v noci viděli. A zase vám přečtu jeden takový krásný dopis, od jedné mladé ženy z Prahy. Poslouchejte pečlivě:

„Ahoj Ivanko, v noci o čarodějnicích, to se dějí věci, co? Letos se děly. Tentokrát jsem odložila lidskou lásku. Vždycky jsi nám říkala, že nemáme lidskou lásku zaměňovat za skutečnou lásku a já si tehdy říkala, že přece být zamilovaný je nádherné. Jak by pak ta láska podle tebe měla vypadat? V přednáškách jsi občas zmínila – jo, ta vaše lidská láska – a já pořád nechápala, jak to myslíš a co proti té lidské lásce vlastně máš. Ale dnes v noci jsem to zahlédla. Stejně jako tehdy před Vánoci, kdy jsem viděla všechna ta lidská oddělená těla od jejich božství, které stálo nad nimi. Tentokrát jsem viděla a konečně pochopila, jak je to s tou lidskou láskou. Lidská láska je totiž iluze, stejně jako mája, život na Zemi, protože patří hmotě, tělu, je to program DNA. Zamilovanost včetně partnera, do kterého se zamilujeme, máme zakódovanou v těle, ale není to láska. Když člověk dojde pochopení skutečné lásky, pak je teprve schopen rozeznat její rozdíl od zamilování. Takže od dnešního dne už se nejspíš nezamiluji, ale bude to krásnější, konečně totiž budu milovat.“

Ano, vy se máte státí láskou. Teprve až se tou láskou stanete, zažíváte trvale věci v takzvaném bodě nula, ve vlastním skutečném vědomí Boha. Je to stav bez odporu. Tady už si pouze vyberete svým vědomím partnera, který vyhovuje, už vidíte jeho přednosti i zadnosti a vy s nimi samozřejmě souhlasíte, protože vám vyhovuje kompletně. Už nechcete toho druhého měnit, drtit ho, co by všechno měl dělat a neměl dělat, jestli má mačkat odzadu nebo odpředu tubu na pastu a zvedat nebo pokládat prkýnko... Ne, vy ho milujete i s tím pokapaným... teď jsem chtěla říct prkýnkem (smích)... zkrátka se vším všudy. On je on, a i kdyby udělal cokoli, víte, že patří k vám. Stav bez odporu je láskou. Tehdy i on je vděčný, že vy ho takhle milujete a pak vám nabízí spoustu velkých darů. Jste tedy zajedno, není mezi vámi žádný odpor, tedy žádný boj, žádné soupeření o nic, ani o nějakou duchovnost... Ano, existují i partnerství, která bojují o svou lepší a vyšší duchovnost. To jsou všechno nesmysly.

Jedna žena mi jednou napsala dotaz o jednom bílém mágovi, kterého předtím hodně dlouho hájila. Říkala: „Ale on se napojuje na světlo, na co se napojujete vy?“ A já jsem jí řekla úplně jednoduše: „Pamatujte si, ten, kdo se napojuje na světlo, není ještě světlem.“ Světlem se stanete teprve tehdy, kdy se zastaví odpory a ten, kdo se ještě napojuje na světlo, ten ještě vidí světlo i tmu. Ale pamatujte si také, že když se udělá tma, tak je v ní vidět to světlo. Takže skutečně vše je dobré tak, jak to je, jenom budete muset přijmout obě varianty.

Tak a teď vám začnu odpovídat na vaše otázky, není jich tady moc, koukám, že jste už hodně zdatní:

Milá Ivanko, můj syn chodí do 3. třídy, od 1. třídy má problém se soustředěním, je velmi citlivý, nadprůměrně inteligentní, ve třídě je nejmladší. V 1. třídě prohlásil, že to byla hrozná nuda, nejhorší byla písanka, kreslení a teď geometrie. Já to беру jako normální, prostě se ve škole nudí, a tak v hodinách přemýšlí o jiných věcech. Ale paní učitelka trpí. Zadá povel, ale moje dítě ho nevykoná, protože je myšlenkami jinde. Na každé rodičovské schůzce, nám to neopomene připomenout, ale nic nám neporadí. Začala mu říkat mimoň a ostatní děti se k ní přidaly. Syn tím trpí, ale neumí si pomoci. Zkoušeli jsme chodit dřív spát, ale o to dřív vstává, spí maximálně 9 hodin. Může to s tím souviset? Nenapadá vás něco? Děkuji, Veronika.

Pamatujte si, já jsem vám už říkala, že stav Boha je stav bez myšlenek. A vy se dostanete k informacím v těch budoucích generacích a už to teď začíná úplně jiným způsobem. Už jsem vám teď vysvětlila, že jakmile se zastaví myšlenkový pochod, žijete intuitivně a vše, co potřebujete, buď vám do hlavy spadne samo, anebo se to dozvíte od jiné složky vašeho dalšího jiného těla, ale stejného vědomí, které vám to přijde říct. To školství, které je dnes tak jak vypadá, bude úplně jiné, ono to bude chtít ještě nějaký čas. Dnes už lidé, kteří se objevují ve školství, vidí, jak je všechno hodně těžkopádné a náročné, a jak jedeme v takových těch starých kolejích, než by se mělo něco změnit. Ano, ono se to změní, ale bude to ještě docela časově náročné. Spoustu věcí se dneska ani ty děti nemusí učit a něco jiného by se učit měly. Ale to nezměníme tak, že to zkrátka usekneme a začneme proti tomu brojit pěstí. Vy to musíte prožít v klidu. Já jsem měla podobné dítě. Naše Petruška, co se týkalo třeba matematiky, fyziky, chemie katastrofa, ta prospala hodiny. I říkala: „Mami, já slintám, já už se snažím podpírat si hlavu, aby paní učitelka neviděla. Už jsem si dobrovolně sedla i do první lavice, abych byla na očích, aby mě to zburcovalo.“ Ani náhodou. A když potom přišla vyšší složka, tak mi vysvětlovali: „Ona to nebude k ničemu potřebovat.“ Je pravda, že paní učitelka bude trpět, ale to je její odpor. (smích) Vy to dítě máte vést k tomu, aby se aspoň trošičku snažilo, ale tady už píšete, že ono se skutečně snaží, takže i on má sám problém, ale nedovolte nikdy, aby si myslel, že je špatný. Totiž ono by ho to blokovalo v téhle pozici špatnosti. Takže být trpělivá, snažit se... Víte, něco vám řeknu. Zkuste si představit, kdybych já tady dnes byla nudným učitelem. Polovina z vás bude chrápat, druhá polovina odejde. Vždycky to je tak, i když budete mít nezáživný předmět, který vás nikdy nebavil a najednou nastoupí učitel, který to vezme jinou formou, budete ten předmět najednou milovat a budete ho i ovládat. Ono to někdy bývá i v tom učiteli. Tím nechci říct, že tohle je 100% v tomhle případě, ale učitel má zaujmout. Pokud dítě nezaujme, v žádném případě nestrhne jeho pozornost. Proto by všechny tyhle předměty měly být vyučovány ve formě lidskosti, ale to také ne každý umí. Takže prosím vás vydržte, budete muset sklonit hlavu a jít bez odporu na rodičovské sdružení. Přijmout to. Já si pamatuju, když já jsem byla na gymnáziu na rodičovském sdružení, sedla jsem si do lavice a paní profesorka zvedla hlavu a říkala: „Á paní Adamcová, Petra

mě neskutečně sere.“ (smích) Teď já koukala: „Stalo se něco?“ „Víte, to je tak hodná holka, ale zkrátka já tady mluvím k těm lidem, co tu sedí, všichni mě sledují a vidím, jak ona si lítá, kde chce. Ona zkrátka tady není.“ Ano, Péťa byla blíženeček a teď si tak jela v té své hlavě. Jenže ona tuhle paní profesorku měla na francouzštinu a jazyky jí šly samy, ona se učit nemusela. Což právě byl kámen úrazu, protože paní profesorka říká: „Právě proto mě sere! Já ji chci potrestat za to, že mě neposlouchá, já ji vyvolám a musím ji dát jedničku. To mě tak drtí.“ Ono pak je horší, když to dítě pak neumí, ale to zase můžete dohonit tím, že se to naučí doma, ale pokud on to umí, tak se ani nedivím, že se nudí. Zkuste možná najít nějakou obtížnější školu, kde by musel trochu zapracovat a mít pocit, že sám něco vytváří. Ale tady si potřebujete s tím dítětem sednout a popovídat si s ním. Pamatujte si, žádné zasahování nikde, ani v jiných vašich oblastech, mezi přáteli, ne. Nejdůležitější je sednout si, pokecat si o všem, vyjasnit si věci, rozebrat je, zasmát se tomu. Věřte mi, že najdete vždycky něco hezkého i na těch nejobtížnějších věcech. A tehdy odejdete domů s klidem a mírem a pak to uvidíte jinak. A najednou se všechno začne řešit. To nic není. On třeba čeká, ještě dva, tři roky to bude trvat, ale pak přijde třeba na střední školu nebo ke konci devítiletky a budete vidět, že najednou přijde k oboru, který ho zajímá a v tom bude vynikat a v tom si bude udržovat... a možná přijde i na nějaké nové věci. Tvorba Boha je velice zvláštní, protože vám do té hlavy bude padat všechno, co máte vědět. Já také neznám chemii a fyziku a matematiku, ale vidím ji jinak. Já ten vesmír, který je i z takových věcí složen, vidím jinak. Má to svoji stejnou pravdu, ale jinak je to obrazově viděno a tyhle děti to budou mít.

Bydlím s dcerou ve společném domě. Dceři je 28 let. Byly jsme spíše kamarádky. Teď se ale stýká s lidmi, kteří mi nejsou příjemní, a i přes moje prosby, ať je nevodí do domu, tak mě nerespektuje a je sprostá. Když to přijímám, tak je to silnější. Je drzá. Poradíte mi, co mám dělat? Děkuji.

Musíte to přijímat ještě víc. Ano. Já si pamatuju, já jsem kdysi dávno vyprávěla příběh, kdy moje dcera chtěla, a to byla ve fázi bílé magie. A pozor, vy musíte zkousnout cokoli. Tehdy chtěla zachraňovat celý svět a já věděla, že ji do toho musím pustit, protože jinak by nepochopila všechny věci. Ano, já jsem přišla ukázat pokoru, takže já jsem potřebovala prokázat pokoru ve všem. To znamená, že i nabídnu satanovi svoje dítě. Tím se totiž urychlí proces vývoje vašeho dítěte. Takže věci šly a ona se přihlásila do takového kurzu, protože chtěla pomoci kamarádce, která v té době brala drogy, což se mi samozřejmě moc nelíbilo, ale já věděla, že musím.

Ona měla matku, která milovala lidi, měla to ve své DNA a já jsem si nemohla zakázat, aby ty lidi milovala... ale vy se totiž učíte milovat. Vaše láska, vždycky ji považujete za lásku, je ale odporem do doby, než se naučíte dělat pokoru. Což vy ale pochopíte teprve tehdy, až tu pokoru žijete. Takže já jsem ji samozřejmě pustila do toho kurzu, dokonce jsem mluvila i s paní psychologkou, která tam kdysi dávno byla. A říkám jí: „Víte, mně se to moc nelíbí. Já ji to nezakážu. Ona to chce, ona si tím musí projít, ale chci vám říct, že to je velmi nebezpečné, pouštět zdravé děti do přemlouvání do řad svých spolužáků, kteří jsou závislí nebo nějakým způsobem berou drogy, či nějaké jiné věci. Já ji věřím, ale budu si to hlídat.“

Ten příběh možná už znáte, ale potom po čase, když se vyškolila, ta paní mi ještě jednou volala, jak ta Péťa je úžasný člověk, že má názory, které ani nikdy neslyšela od dospělého člověka. Vyškolila se a šla poprvé na schůzku. Dopadlo to samozřejmě katastrofálně. Ty děcka se domluvily, vlastně se nedomluvily a dva nezávisle ji dali do pití, do vody... zkrátka látku. Ale ona jim pořád věřila, pořád jim věřila. Ale přišla domů, přesně tehdy kdy měla, abych i já byla klidná. Přišla v půl desáté z kina, že s nimi byla a předtím samozřejmě byli na nějakém džusu, na nějaké vodě. Ten satan ji lichotil: „Ty jsi dobrá, ty ani nepiješ alkohol, ani nekouříš a my jsme takoví darebáci.“ Ano, ale ani oni za to nemohli, to je strašně důležité vědět. I hmota, která podlehne závislosti a dělá takové věci, takové útoky, nutí, svazuje vědomí Boha, který ještě není tak silný a dělá tyto věci, aby tím musel projít. Takže ti lidé chtějí další peníze, takže on natahuje další možnost někoho, koho si naberete, abyste ho mohli vysávat. Takže ani tam moje pokora neviděla zádrhel. Já jsem soucítila s těmi lidmi a teď musíte být nehnutí, teď musíte být silní.

Ta holka totiž přišla domů, šla si lehnout. Ráno v 6 hodin se otevřely dveře, já jsem v noci ve 2 hodiny slyšela, jak se holky vedle jakoby chechtají. Mně to přišlo, že se něčemu smějí. Já jsem si říkala: „No ve 2 hodiny, čemu se smějou?“ No ale říkám: „Nechám je, nebudu do toho zasahovat.“ Ráno v 6 se otevřely dveře, to dítě běželo ke mně, k té posteli a říká: „Mami, mami, já vidím v kuchyni chlapa, on chodí, na hlavě má místo hlavy naraženou televizi. Lítá sako po místnosti a v něm jsou průhlední hadi a klíče se otáčejí.“ A to jsem teda věděla, že to je v prdeli. Teď co? Představte si, ona byla tak čistá, že ona věřila, že oni ji to neudělali. A teď vy musíte stát na té její pozici. Já ji říkám: „Víš co Petruško, dobře. Já tě nebudu přemlouvat. My to totiž nevíme, kdo to byl. Ty to ale taky nevíš.“ Ne žádné běsnění, zvedání pěstí, strach o to dítě. To nefunguje. Ona by je zastávala, čím víc byste proti nim útočili jazykem, tím víc by bránila ten názor. Byla přesvědčená o jejich čistotě.

Takže musíte postupovat se svým vlastním pokorným přijetím toho, co se děje, krok za krokem. A postupovat tak, abyste umožnili tomu dítěti, aby prohlédlo... Ona 2 dny nespala, dvě noci nespala, 3. noc také, ale pak bylo pondělí a já ji říkám: „Petruško, víš, já si teď od tebe vezmu moč a půjdeme na rozbor do nemocnice, abychom věděli, jestli tam skutečně něco bylo nebo ne. Kdo ti to tam dal nebo nedal, to se musí vyřešit jindy, ale třeba se to ani nikdy nedozvíš. Ale každopádně už víš, že si na to máš dávat pozor.“ S tím souhlasila, to byl první úspěch. Takže jsme odnesli na rozbor moč a tam jsme se dozvěděli, že tam byly 2 látky. Dva lidi tam nezávisle něco dali, což ji tady šlo vlastně o život. A zase... nezemřela. Takové to běsnění ega: „Ježíš, ona mohla...“ Ne, nestalo se to.

Furt je to dobré, moje dítě žije, teď jde o to, aby prohlídlo. Takže jsem řekla: „Podívej, Péťo, teď budeš chodit ze školy přesně, hned jak skončíte. Žádné cárání, máš zkrátka povinný měsíc doma. Musím to oznámit tatínkovi, aby o tom věděl, je to tvůj rodič, má na to právo. Já ti věřím, žes to nevzala sama...“ To taky někdy ego říká, že ji nevěříte, že to asi vzala... Tomuhle všemu musíte odolat. Žádná jiná cesta není, protože jestliže začnete bojovat proti tomu, co to dítě dělá, proti té situaci, která se objeví, nikdy

nemůže odpadnout. V téhle pozici si můžete prohlídnout, jak jste tvůrci. Vy to tvoříte, jestli se to zlepší nebo zhorší a vy to tvoříte k tomu zlepšení pokorou.

Takže strach o to, s kým se stýká, ten není na místě. Když ji budete bránit, ona nenabere zkušenost a může se to po nějakém čase opakovat. Vy ji nikdy nemůžete uchránit. Ona bude starší, dospělejší, půjde do svého života, bude se stýkat, s kým chce a vy se stejně zblázníte. Její osud je hotový. Vy ji musíte odevzdat programu, který si zvolila. Ten program je totiž i váš. Děj měl pokračování. Ona opravdu chodila domů, přesně tak jak měla, ale hned druhý den přišla další darda. On vás ten satan zatíží. „Mami, vadilo by ti, kdyby mě přišli vždycky vyprovodit?“ Co mi dělalo srdce, co mi dělalo ego, takové to: „Nééé, nedovol to!“ To fakt ve vás řve, však to znáte. A já úplně s kamenným ksichtem říkám: „To víš, že jo.“ Hrozné, já jsem se vždycky musela otočit, protože ten souboj nad tou mojí hmotou jsem musela vyhrát. Jakmile zvládnete svou vlastní hmotu, pak vás poslouchá hmota celého světa.

Nezaměřujte se na boj s hmotou těch druhých, co ubližují vašemu dítěti. Vy se musíte zaměřit na svou vlastní hmotu, aby byla v pokoře. Tohle nemůže pochopit ten, který nemá dostatek zkušeností, ale věřte mi, že je to obrovsky úlevné... A ono to všechno pokračovalo... Já jsem každý den navařila, ona přišla v půl druhé, za vrátkami byl ten chlapec s kapucí, ona mu s úsměvem zamávala. Mně dělalo srdce samozřejmě takhle... Šla se najíst, šli jsme do laborky, já jsem pracovala až do večera a my jsme si povídali. Uplynuly 3 týdny, každý den byl stejný, ale byl nádherný...

Vždycky jsme se milovali, moje děti na mě nikdy neútočily, ale co se odehrávalo v těch chvílích, kdy ona byla vděčná, že ji věřím, že nejsem ten, kdo vyhrožuje, vyhazuje, kdo poukazuje prstem i na ty lidi, kteří byli okolo ní... Ona by je bránila. Kdo ji vyhazuje kvůli tomu, že já nechci trpět a mít doma takové dítě, to je taky varianta... Tehdy to zráló a jednou večer mi v 8 hodin říká: „Já už jdu spát.“ Já říkám: „Tak jo, tak běž, ještě vyvenči Betku. Já tady dneska budu asi tak do 11.“ Ona odešla a já jenom cítila obrovský vděk, že jsem tohle všechno prožila. Přišel mír, já jsem dokázala přijmout i takovou hrůznou věc, která by druhého člověka složila. Ale navíc, já jsem dostala bonus. To dítě mě nikdy předtím tak nemilovalo, jako v téhle situaci.

A já jsem se sesunula na kolena, špinavá podlaha, v té laborce se práší... tekly mi slzy vděčnosti a říkám: „Pane bože, já ti děkuju, jestli to mělo být jen kvůli tomu, jak se mám dozvědět, jak mě má ráda, tak tehdy to stálo za to.“ V tu chvíli, jako když z vás někdo strhne nacucaný těžký kožich, který jste měli na ramenou. Jako kdybych se zvedla jako balónek. Přestala jsem brečet, přestalo to vnitřní drama a já jsem si uvědomila, že tělo hrálo hru, snažilo se mě k tomu pláči přemluvit, snažilo se mě přemluvit k tomu, abych zvedla pěst a ukazovala prstem na ty druhé. Představte si, ona se zase druhý den vrátila ze školy domů, ale tentokrát byla sama, za vrátky s ní nikdo nebyl. Přišla za mnou do laborky a říká mi: „Mami, já se jdu najíst.“

Ve mně byl klid a mír, stála jsem u sádrovacího stolu a najednou se vrací a říká: „Jo hele, já jsem ti chtěla něco říct, maminko. Představ si, že oni se přiznali. Byli to opravdu oni. A já jsem jim řekla, ať už nikdy nechodí, že už je nechci nikdy vidět. Že už tam nikdy nepřijdu.“ A teď se dívejte. Ten kluk se jí sám přiznal. Vy ovlivňujete tím

přijetím... Ono se to stalo tu noc, kdy jsem si klekla a děkovala jsem. Tehdy jsem se spojila s božstvím, bez toho poukazování na ty druhé, ale kdybych ji o to připravila, že ji nebudu chtít pouštět, ona by to nikdy nemohla pochopit. Tady vidíte, že ona ty odpory zmírňuje, které tam jsou. Nejdříve je sprostá, ale když už jste trochu pokornější... Nenechte ji... hlídejte si věci, ale v tichosti svého nitra. Až ona pozná hodnotu těchto lidí, bude vidět rozdíl.

Já jsem pak v téhle éře, ještě než proběhlo tohle to vyřešení, zažila jednu věc, která mi také neskutečně ověřila sílu tvorby a ta byla také velmi důležitá, protože týden předtím, než se tohle odehrálo tak jsem jela večer do Duchcova, bylo to v zimě, v prosinci před Vánoci a přijela jsem zase za tmy, měla jsem na sobě jenom bílý plášť a kalhoty, abych se nemusela převlíkat... vlezu do baráku a najednou vidím dvoje boty za dveřmi. A teď si zase to tělo hodí bušení srdce, znáte to, to máte najednou z 60 tepů 120. Vlezu do bytu a tam ti dva kluci s tou kapucí byli. A teď najednou víte: „Hele, ti, co berou drogu, jsou tady, jsou s tvým dítětem a šli dokonce do bytu.“ Zase takové to bububu. Teď jsem přišla k těm dveřím a teď to ego chtělo zase křičet: „Vypadněte!“ Ale já jsem tu pusou uhlídala a říkám: „Dobrý večer.“ A oni překvapení. Otočila jsem se, vrátila jsem se k prkénku, protože jsem tam měla rozdělanou večeri s tím, že uvařím nějaký guláš. Cítila jsem, jak se mi tady boulí trojka, jak ta hmota chtěla křičet: „Dělej, vyhod' je!“ Taková ta agresivita, že někoho vezmete a vyhodíte ho dveřmi nebo oknem ven. A já si pamatuju, jak jsem si propletla prsty, přitiskla jsem si je na břicho, otočila jsem se a přesto, co to tělo dělalo, jsem se dostala mezi ty dveře a říkám s úsměvem: „Kluci, dáte si s námi guláš?“ Oni: „Ne, ne, ne, ne.“ Tak říkám: „No tak ne, no.“ Usmála jsem se na ně, vrátila jsem se k prkénku a najednou vidím periferně, jak proběhl jeden, druhý, bouchly domovní dveře a byli pryč. Ještě jsem si říkala: „Hele, oni měli nějak naspěch.“

V tu chvíli se otočím, Péťa stála ve dveřích a říká: „Jak jsi to udělala?“ Najednou jsi sice byla tělem tam, v kuchyni, ale najednou jsi byla tady s námi. Ale to byla taková síla, že oni byli tak vyděšení, že na sebe hodili mikiny a vypadli ven.“ Takhle se vyhazuje. (smích) Jejich vlastní nitro Boha je vyhodilo, protože hmota mě poslouchala. Takže nebojujte nikdy hmotou. Vy ji musíte umožnit... ona by se obrátila proti vám, protože její program je, že si potřebuje prožít zkušenost. Důvěřujte svému vlastnímu božství, vyplatí se. Dokavad' jste s ní a vedle ní, prokažte ji tuhle laskavost. Já vím, že je to někdy, tak jako si myslíte... Nene, tohle je skutečná realita světa.

Může nám Ivanka povědět víc o takzvaných dvojplamenech?

Tady jsou 2 otázky... Víte, já jsem nikdy moc nestudovala tyhle věci, já věci vidím úplně jednoduše. Já vás vedu v obecných poznacích, takže všechno, co máte nastudované, tak... Je pravda, že tady někde máte své jakoby dvojče, ale pozor, vy se s ním někdy v každém životě nemusíte setkat. Na tom nezáleží. Uvědomte si ale, že tohle učení se týká vždycky učení v bílé magii, kde ta hmota vám chce dát informace, abyste byli nasměrování na někoho druhého. Vy jste celek. Já jsem vám vysvětlovala, že vy jste celým jediným Bohem v jediné hmotě. A jestliže budu zaměřená jenom na druhou složku, tehdy už si vybírám, že někdo je pro mě lepší a někdo horší. Tohle mějte vždycky na paměti a zůstaňte v té obecné rovině, abyste pochopili, kdo vás láká. Tehdy pak

pokukujete po tom svém dvojplameni dalekohledem, jestli někde není a můžete se i častokrát splést. Víte, vy se totiž ve vyšších rovinách sami automaticky spojíte, ale až v určité výši časoprostorové křivky. Ale až to bude možné. Jste celým Bohem, byli jste vším a hráli jste úplně všechny role, což si dneska neuvědomujete, jestliže ještě máte nějaké odpory, tak pro vás ještě existuje pozice střední neboli syna, takzvané pozice duše a dokud ten odpor je, že si budete vykukovat...

Ne, jestliže mě osud dovedl k mému partnerovi, budu s ním. I když zestárl, i když má nějaké zdravotní problémy, a i když je třeba někdy i protiva. Nebo i když není třeba vepřové nebo zkrátka cokoli, je to můj úkol. Jestliže kolem vás přijde poryv a vy byste chtěli ublížit... Ne, vy jste jediným Bohem, to znamená, že komukoli jakoby ublížíte a necháte se strhnout v egoismu k tomu, že já si půjdu za svým štěstím a někoho zdemoluju, činíte to jenom sami sobě. Ve skutečnosti jste vždy s každým, což si neuvědomujete a zjistíte to teprve tehdy, až se toho vzdáte...

Já jsem vyprávěla, že můj muž má už dnes velmi mnoho let a už minulý rok byl velmi unavený a je to báječný člověk a my jsme se de facto rozloučili, kdyby náhodou se cokoli stalo. Ale my už jsme spolu trvale, a i kdyby své tělo odložil. Kdybych byla egoista, tak budu říkat: „Vy jste nám říkali, že tady máme být už spolu a teď nejsme. Ne, ne, to bych byla ještě 3D člověk. My jsme skutečně spolu, protože ať odloží, či neodloží, vy o nikoho nemůžete přijít. Já vám to vysvětlím. Já jsem to teď nedávno vysvětlovala v Košicích, dívejte se.

Jsem jediným Bohem, moje vědomí je v každém člověku, v každé rostlině i v každém živočichu, jenže vy vnímáte ty lidi, kteří jsou okolo vás. A teď ten člověk onemocní nebo se stane nějaká tragická věc, nehoda a tehdy odloží své tělo. Když budete podléhat odporům svého těla, které na vás hází lítosti nebo kritiky situace, tak vy opustíte vědomí Boha, který odložil před vámi hmotu. I ta hmota tady zůstává, protože vy jste ve hmotném stavu zůstali tady. Ale když já jsem bez odporů, tak jeho vědomí Boha zůstává trvale s ním, neboť já jsem Bohem. Jsme ve stejné úrovni. Jestliže ale podlehnete odporu, v tomto případě lítosti nebo vám ta situace vadí, nenávidíte tu situaci, že jste zůstali sami, tehdy jste se vy uřízli od jeho vědomí, se kterým jste mohli zůstat. Vše je ve vašich rukách, což samozřejmě v bolesti toho přijetí odporu těla, jste nikdy nemohli zjistit. Tehdy vám nic nemůže ublížit, neboť nemůžete nikoho ztratit. Vědomí je vždy celistvé, neboť je 100% pod hmotou planety.

Ve 3D systému se učíte najít své vlastní božství, tedy celek. Planeta je totiž jediným organismem, jediného vědomí. Jakmile ale proletíme do vyšší dimenze, do té 5., tehdy se budete učit, protože tam je hodně planet, které už to umí, to už teď samozřejmě víte, a tam se budete učit do konce 5. dimenze, což je ještě dost dlouhá časoprostorová křivka, zase jiným dovednostem. Tady se budete učit přijímat své vědomí jiných planet, a to dokážete. Věřte, všichni všechno dokážeme v ten správný čas, protože vše je stanoveno a naplánováno až do zpětného zborcení jedné jediné buňky našeho vesmíru. A i když se zase sroluje do sebe, jeho vědomí... vše se děje podle principů božství. Ano stvořil jsem vás podle obrazu svého.

Tak jako máte tělo a vysvětlovala jsem vám, že buňka odloží svou hmotnou schránku, ale to, co je skutečností, odchází do aurického těla, tak i náš vesmír je buňkou velkého těla, které je stvořené z obrovského množství vesmírů. Ale vidíte, že ta buňka pak čeká, ta energie čeká na vyšší inkarnaci neboli na návrat zpět. Tohle je systém, který tu pracuje od vždy. Je to nekonečná smyčka. Já vím, že dnes to vaše hlavy nechápou, není to špatné, že to nechápete, protože není začátek a není konec. Což vy vidíte nástrojem, který máme, našim mozkiem, lineárně, takže vidíte, že něco má začátek, pak to má průběh a pak konec. Tak to není, tohle pochopíte až v hodně vysokých dimenzích. Takže nemá smysl tyhle věci rozebírat, i když často ty otázky jsou. Já bych chtěla jenom podotknout, abyste vždy, když dostanete nějaký nápad nebo i nějakou knihu, přemýšleli o tom, jestli to ještě má smysl řešit, či ne. Víte, satan hmota vás bude nutit k tomu, že můžete ještě něco jakoby ovlivnit a u těch dvojplamenů je to příznačné, protože tam vás nasměrovává na někoho, kdo vám je bližší... Není, jste vším.

Copak je? Nekecej Dane (smích). Hele ono jich bylo málo, ale já je nestihnu... (smích) Můžu ještě druhou? Ale jestli to nebude trvat. Kdo chce čůrat, může. Já si poradím. Tak ještě odpovím tu druhou:

Hmota planety je už v 5D. Je tedy Ivanka opět nalitá v těle nebo ho má v 5D formě nebo ještě pořád poletuje přichycená za palec? (smích)

Ne, víte co? Já ve skutečnosti, a to vy víte, já nejsem Ivanka. A pozor, Ivanka je mrtvá, což vy nevíte. Teda teď už to víte (smích) a znáte i princip. Ivanka neodporuje a vždycky vládla, ale protože jsem potřebovala sem být propašovaná, a to už také víte, tak jsem si na sebe oblékla Ivu se všemi odpory, které tam ještě existovaly do té doby, než se prohlédne. A ona věděla určité informace, Ivě to bylo umožněno. Vědomí, které v ní žilo, ji to umožnilo, ale jenom do té míry, aby mohla prokázat své věci a vždycky, když přišly nějaké těžké situace, moje skutečné vědomí, toho, kdo už vyšel jednou z 5D bylo... a koho vy dneska považujete za Ivanku, bylo tak vědomé, že vědělo, jak se ta Iva má zachovat. Přesto tělo ještě dělalo určitá napětí.

Já jsem vám vyprávěla, jak jsem třeba po týdnu cestovala, celý týden do noci v laborce, ty dlouhé cesty, to mě nejspíš nejvíc vysilovalo, ty cesty, taková ta představa 6, 7 hodin někam, přespat, druhý den 9 hodin mluvit a zase 6, 7 hodin zpátky... protože zase jsem chtěla za maminkou, aby neměla pocit, že... aby nebědovala, aby se neblokovala takovými věcmi... takže já jsem byla všude a nikde a ta situace pro mě byla těžká. Ale byla těžká ne tím, co jsem já jako vědomí cítila, ale to napětí, které to tělo dělalo, dělalo automaticky. Já jsem ho přehlížela, ale přesto mi zapsalo tíhu do pravé nohy, takže čas od času se stávalo, že mě ta noha někdy bolela, většinou takhle vzadu za kolenem. A tehdy se stávaly podivné věci, kterým jsem ze začátku nerozuměla. Přišla bílá ruka, šáhla mi tam v noci a mně se ulevilo. Jsem si říkala: „Jak to? Jak to, že mi to sbíráte? To není možné, já nemůžu o nic přijít, když je to moje.“

Jenže tak jak šel časoprostorový slet věcí, událostí, tak vám věci dochází. Ano, bílí, černí mágové, když jste v téhle pozici, pendlují mezi démony a anděly... Tohle už nebyli andělé, protože měli jenom ruku. To bylo jako v pantomimě... To jsem byla já, moje skutečné vědomí a ulevovalo mi právě proto, že já jsem si už jednou prošla a zaplatila

jsem směrem ven. Jenže tím, že jsem si na sebe oblékla Ivu, potřebovala jsem sklidit, ale bylo mi to „odpuštěno“, protože dobrovolnost návratu a přijetí na sebe všech plateb asi za to stálo... A věřte mi, že nikdy nebudu litovat, dělám to hrozně ráda a dělala jsem to a stojím za to. Tak a teď máte přestávku.

Přestávka

Pořadatelka Martina: *Ted' uslyšíte krásnou árii Grófký od Wolfganga Amádea Mozarta z Figarovy svatby.*

(hudba, zpěv)

Pořadatelka Martina: *Ještě uslyšíte od Antonína Dvořáka nádhernou romantickou píseň – Výklad znamení.*

(hudba, zpěv)

Tak tohle teda asi nestihneme (smích). Leda že bychom mohli protáhnout, a to nevíme, jestli je možné... Je tady nějaký pořadatel? To nevádí, to se uvidí. Dane, ty to víš, jestli můžeme? Dobrý, tak dokud budete chtít poslouchat, tak...

Proč si nepamatujeme minulé životy? Co dělat na upamatování? Děkuji. Jak to, že si pamatujete 5D život, zážitky z něj?

Tak (smích). Víte, tak to není. Já si pamatuju časoprostorovou křivku, která mi tady byla dovolena, která se týká Ivy. Už jsem říkala, že jsem si oblékla Ivu, tak ta časoprostorová křivka, která patřila třeba dejme tomu Boženě Němcové, patří Ivě, ale už víte, že pak zjistíte, že jste hráli všechno. Všechno, co patří do vaší duše, cesty, časoprostorové křivky, je i moje, což vy dneska nemůžete ještě v tom smyslu pochopit. Moji 5D si v této situaci nemohu pamatovat, protože nahoře je sjednocené vědomí a já jsem akorát věděla, jak se chovat a jak vlastně tělo Ivy donutit k tomu, aby prokázala pokoru.

To je otázka druhá a ta první byla, proč si nepamatujeme minulé životy. Víte co? Už jsem říkala, že jste vedeni bez vůle člověka a vy byste sem dobrovolně nešli zpátky jako člověk, kdybyste věděli, co vás čeká. Vy se napřed musíte odpinknout do vědomí Boha, který ví, že si potřebujete zažít všechny zkušenosti, abyste se mohli znova navrátit do svého prapůvodního stavu vzniku. A tohle je důležité vědět. Proto si to nepamatujete. Kdybyste si to pamatovali, ono je vám to maličko ukazováno, ale pozor, zase satanem. Víte ve fázi černých a bílých mágů je ten satan sice ještě velmi silný, tam se zvyšuje znovu egoismus. To jsem vysvětlovala na základních přednáškách. Ale je to záměrně proto, že to božství už je velmi vyvinuté, už máte hodně zkušeností, přesto jste si ještě neprožili moc. Moc si prožíváte ve stavech černé magie, kdy chcete ovládat druhé, chcete vládnout, honíte se za svatým grálem, abyste byli nejmocnější, nejsilnější, nejbohatší, aby vás všichni poslouchali, což je iluze...

Vidíte to, ten satan vám tam sice ukáže tenhle symbol této záležitosti, ale nepochopíte, že se jim stanete vy tehdy, až projdete do stavu Krista neboli pokory. Neboli samotného Boha. Tady jste ještě pořád složkou, která chce ovládat a vládnout a drtit druhé svou mocí a svou pýchou.

Další krok je bílá magie, tam ještě vyvyšujete dobro a zase vás ovládá hmotná složka, která vám ukazuje obrazy, které se týkají podvědomí, to znamená stavu pod hmotou. A zase, to už víte, že démoni neboli zlo a andělé neboli dobro jsou v područí pána hmoty. Tenkrát tam v těch bodech jsou ale prezentováni jako něco vyššího, lepšího, jste možná pyšní, že se vám zjevují, že máte takzvaně ochranu... Ano, ono se to tak říká. Pamatujte si, vy jste božství, vy máte vždycky ochranu a máte zažít všechny ty průsery, které za průsery považujete, dokud to pro vás průsery budou. Až teprve tehdy je přijmete, zjistíte, že žádný průser nikdy nebyl. A tehdy jste Bůh. Takže buďte ráda, že si nepamätujete, je to strašně dobře, protože ve složce, kdy už vidíte do podsvěta, tam se vám občas nějaký ukáže, někdy pochopíte, proč se vám dneska dějí ty věci, jak se vám dějí a ano, dějí se správně.

Musí vám to, ale pozor, ukázat vlastní Nadjá. Sami byste do toho jako hmota nikdy neměli štourat. Je pravda, že v minulosti, když jste ještě byli nižším vědomím, tehdy vám to nikdo neřekl, takže jste se šli přesvědčit a mnohým se v té fázi ulevilo, protože zjištění, že jsem si zasloužil, co jsem dnes prožil kvůli tomu, tak je úlevné. Ale přesto tam někde ještě můžete plakat. Zvědavost také ne, prosím vás. Jestliže začnete chápat zákony, zjistíte, co jste tam dělali, tak můžete očekávat, co se vás ještě bude týkat a co si ještě musíte prožít a někdy to není moc příjemné.

Také se může stát, že vám satan dopředu ukáže, co se stane a nesmíte se o to opírat. Je to přece jenom satan. Pak se začnou dít věci úplně jiné... Já vám dám příklad. Představte si, teď jsem vám to vysvětlila, že třeba kdysi nám řekli, že v tomhle životě poprvé s mým mužem budeme na konci spolu. Kdybych byla plná odporů, tak dnes, když se věci vyvíjejí třeba trochu jinak, tak bych bouřila: „Vy jste slibovali...“ Ne, ne, ne, ona je to pravda, protože božské oči to vidí všechno správně. Kdybych byla hmotou, budu odporovat. A tohle je stav Boha. Protože já už se nikdy nemůžu oddělit od kohokoliv z vás, natož od mého muže.

Jak přijmout neustálou únavu a bolest.

Tak a teď řeknu něco, z čeho budete mít husí kůži. Bez odporu.

Vy to zhoršujete. Uvědomte si třeba, teď zrovna pár dní jsem dělala sezení kamarádce. Jestliže, kdysi dávno jste považovali na jedničce věci za špatné nebo situace za špatné, tehdy nastává stav platby. Platba je, že se vám třeba uzavírají nohy. Tím, že se uzavírá 1. čakra a odehrává se tam platba, která jde vždycky z minulosti, ta nastolí obrovskou únavu, ale vy to prožít musíte a zase také bez odporu. Jsou dnes třeba platby, které se týkají 30, 40 let zpátky, které jste kdysi udělali a potřebujete je zaplatit. Tedy vše, co se mi děje, potřebuju prožít a přijmout. Jestliže to přijmu, rychle proběhne platba, ale neuzavřete to odporem v kanálu, jinak je nekonečná, je dlouhá.

Bolesti. Vždyť vy už víte, že si smíte vzít prášek, smíte jít na nějaké rehabilitační cvičení, smíte mít bylinky, smíte masáž. Jediné, co nesmíte, je sahat do karmy, abyste se nezbavili, to je totiž výrazem obrovského odporu. Takže v této fázi potřebujete přijmout vše. Ano, zase pokorou. Abyste se dostali z fáze hmotného vědomí a z dosahu vládců vašeho těla, potřebujete přijmout vše tak, jak je. Ale něco pro to dělám. Jakmile

proběhne platba, pak už můžete nastartovat, pokračovat dál, ale tehdy už tělu nedovolíte žádný odpor, protože víte, co vás čeká, když neposlechnete. A samozřejmě víte, že jste si to zasloužili, a i kdybyste někde jakoby „selhali“, což není pravda, že si to zasloužíte. Takže si nic nevyčítáte. Ano, bylo všechno dobře tak, jak jste udělali a nikdo, i ve stavu, když jste přijali odpor, jste neudělali nic špatně, protože i to, že máte pochopit, je nastavené. Takže jenom žijte, neotáčejte se směrem dozadu. Je teď a tady. Teď jsem zareagoval, pamatuju si, jaký byl dopad. Byl dobrý i proto, abych si měl příště šanci vzpomenout, když tělo bude chtít dělat zrovna nějakou skopičinu, abych mu to nedovolil.

Proč je údiv egoismus?

To je jen slabá fáze odporu. Víte, Bůh se nikdy nediví, to si pamatujte. Bůh ví, že je všechno správně tak, jak je. Že to je proces, který si nabral, a i to ego, které je najednou: „Eeeh, proč já, vždyť já jsem nic neudělal.“ Ne, i když si nejste vědomi toho, že jste něco udělali... Vy totiž ty nejjemnější odpory neumíte rozeznat.

Ivanko, říkala jsi, že se v prosinci brána uzavřela a my víme, že teď ještě nějaké odpory máme. Můžeme se dostat do 5D ještě v tomto životě nebo už je jasné, že musíme prožít několik dalších životů na 3D planetě? Kamarádky z České republiky.

To je nádherné. Ano, v prosinci planeta porodila, bylo to krásné, miminko je na světě. To znamená, že byl uzavřený vývoj planety a matce a otci se narodilo jejich dítě. Určitá část, těch 8 %, není ale v praxi. Ale to nevadí, vy ještě dojíždíte. Vzpomeňte si, v roce 2013 v Praze jsem vám vyprávěla, že ty horní složky říkávaly: „Budete se divit, kdo se tam všechno dostane.“ Nebojte se, nehodnoťte se. Vy se nemáte jenom hodnotit. Když budete mít obavu: „Jééé, já mám ještě odpor, to je v pytli, já se tam nedostanu.“ Tak děláte odpor teď. Ne, jestli jsem se tam neměl dostat, tak je to správně. To je, jako byste se divili, jak to, že neodcházím z devítiletky, když jsem na konci 8. třídy. To je blbost, že jo. Vy všichni máte spravedlivě stejný čas na pochopení, který obsahuje i 100 % zkušenosti. A tyhle si musíte prožít. Takže kdybyste tu školu opustili dřív, 5D by vás stejně vyplivla jako pecku od třešně. Takže se nad tím nezamýšlejte.

Kdysi dávno, když mi zemřel tatínek, tak jsem ani nevěděla, že existují duchovní knížky. To jsem mimoň, vid'? Já jsem byla takový obyčejný člověk, spokojený se vším. Řešila jsem věci jenom tak, jak jsem chápala, že nejlíp umím, ale nedělala jsem si hlavu. A najednou mi zemřel tatínek a já jsem věděla, že to musím přijmout, že se to zkrátka stalo, že to nejde překroutit, přetočit, odmítnout. Ne, to bylo součástí mého života. On mě naučil, co mě naučil a on mě skutečně neopustil. Dodneška mi v jistých chvílích chodí něco říct, protože jsem se od něj nikdy neoddělila. Nedovolila jsem složce hmoty, abychom přerušili kontakt.

Čas samozřejmě plynul a proběhla spousta událostí, ale ten můj partner mě tenkrát asi litoval, tak šel, krátce, asi měsíc poté, co můj tatínek zemřel a koupil mi někde, já mám pocit, že v Čaji života, nějakou duchovní knížku. Do té doby, já jsem skládala veškeré zkoušky s tím, že jsem se jenom chovala, jak jsem se chovala... Pozor, sice ke mně

Božství mluvilo od narození, já měla vize, ale já jsem nevěděla, to mně bylo zamlčeno, že existují inkarnace. Mělo to svůj dobrý důvod, abych prokázala, že teď, když si myslím, že žiju jeden jediný život, a to je nejvyšší bod umění, že umím přijmout, že třeba daruju druhému 10 let života. Anebo různé jiné věci. Víte, když už víte o inkarnaci, tak je pro vás lehké říct si, pro někoho, ne pro všechny, tak příště. Ale pro mě žádné příště nebylo a stálo mi za to být čestným člověkem a neudělat sviňárnu.

Teprve potom, až ten tatínek zemřel, mi Jirka koupil tu knížku a přinesl mi ji jednou odpoledne a já říkám: „Co to je?“ A on: „No, já jsem ti koupil takovou knížku.“ Vidíte to, i takové věci samy přijdou, když je čas. Já jsem se večer vykoukala, vlezla jsem si do postele, děti už spaly... Teď jsem otevřela tu knížku a první odstaveček byl, že se teda navrácí... Ty, jako když vás někdo bací palicí po hlavě, si vzpomenete. Já jsem si sedla v posteli a říkám si: „Jak jsem na to mohla zapomenout.“ To bylo tak automatické, tak logické, tak přirozené. Pak jsem si vzpomněla, kolik obrazů se mi ukazovalo. A ten článek v té knize pokračoval a uváděl tam, že pak už se teda končí, už se nemusíte samozřejmě navracet. To byla jedna z těch bílomagovských knih a v tu ránu přišlo to moje ego. Ta knížka byla velmi důležitá. Říká: „Ty vole, oni skončí a ty tady budeš muset zůstat.“ Se mnou to ani nehnulo. Já jsem věděla, že jestli tady mám zůstat, tak si to zasloužím, to nevádí, jednou tam stejně musíme každý přijít, tak já si počkám. A to je ono. Tehdy přeskočíte, smáznete všechno. Takže je to zbytečné se někam tlačit, kde nepatřím. Já bych tam totiž ničemu nerozuměl.

Milá Ivanko, pokora tedy znamená, že když máme nějaký zdravotní problém, nebo psychický, nebo uhranutí nebo zlou energii v prostoru nemáme ji očišťovat?

Tím, že ji očišťujete a odháníte, vytváříte odpor, přes který ona k vám zase může. Chápete to? Vy jste Bůh. Abyste byli Bohem, musíte být bez odporu. Vezměte si, když jste černým mágem, tak na někoho posíláte něco fakt hnusného abyste dirigovali svět. Projdete spoustou černomagovských životů, kde tlačíte, ale pak se dostanete po určitých inkarnacích do bílomagovské skupiny, kdy už chcete dobro, ale tehdy sklízíte karmu z té předchozí skupiny. To, co se naučíte v jedné skupině, musíte navýšit v té další skupině. Takže tehdy na bílé mágy útočí černá magie, oni jsou jim nejbliž. Sklízíte svoje vlastní činy z minulosti. A teď bacha. Když budu bílým mágem, a teď to nebudu chtít, budu si dělat ochrany, mně se to nelíbí, že na mě něco posílá, tady mi něco chodí po bytě a budu se toho bát, to je další projev egoismu.

Ano, to je odpor ve strachu, to na vás hází vlastní tělo. Tehdy vytváříte novou karmu, protože znovu odporujete, takže se znovu otevíráte útoku černé magie, který působí dál. Ve stavu, kdy mi to bude jedno... tak jo, tak si posluž, když se to děje, zasloužím si to... Tehdy už na vás nedostřelí, protože vy se zase nadnesete, jste výš, jste v pokoře. Takže dokud se budete těmto útokům bránit, tak budou přicházet. Vy totiž nejste hmota a dá se střílet jenom na hmotu. Hmota střílí na hmotu, ale hmota na Boha nemůže dostřelit. A jestli si myslíte, že člověk zvedne pěstičku a volá: „Ty Bože, ty jsi hnusný, ty nám tady děláš peklo, jdi do Paďous!“ a že Bůh se zlobí, tak jste na velkém omylu. Vy sami sobě dáváte ránu, vy sami se totiž oddělujete od své vlastní reality a

myslíte si, že jste tím člověkem a že Bůh je něco negativního. Tehdy útočíte sami na sebe, protože vy jste ten Bůh.

Nedávno mi psal jeden mladý muž a říkal: „Já prožívám strašné noci Ivanko, já jsem tak v depresi...“ Je pravda, že těžký osud tam byl a říkal: „Celou noc mě budí ego, že jsem ničeho nedosáhl, nic nejsem, abych si vzal život. Došel jsem od deprese do antidepressiv. Hrůza. Všechno, na co jsem šáhl, jsem jakoby podělal a teď nevím, jestli mám v jedné práci skončit, v druhé začít...“ Já říkám: „Vyberte si jenom výhody. Jestli chcete mít klid od obtížné práce, tak se musíte smířit s tím, že v té druhé práci sice budete taky mít výdělek, bude menší, ale zase budete odpočívat. Vždycky máte koukat na to lepší. Ego chce mít všechno, ego chce mít odpočinek i hodně peněz. Tehdy jste v pytli.“

„Ale mě to každou noc budí, furt to na mě mluví a já se zase bojím...“ Já jsem mu napsala: „Ty pitomo, ty jsi Bůh, ty ho máš poslat do hajzlu, ať si vyhrožuje. Klidně mu na to kývni. Tak jo, jsem nýmand, říkáš mi to, jsem rád nýmand. Ničeho jsem nedosáhl. Tak jo, ničeho jsem nedosáhl. Ale já jsem ten, kdo chtěl tenhle osud a je mi jedno jak mě posuzuješ. Já jsem ten, kdo si oblékl vše, jak se děje.“ Když budete souhlasit, on zmlkne. Tím, že to neustále nechcete a přivlastníte si ten útok, je vám blbě, protože posilujete satana svého těla. Tohle je zapotřebí pochopit. Vy jste totiž nikdy žádnou depresi neměli. On ji má sám, ta hmota ji má. Ona vám ji předhazuje na tácku a vy si ji vezmete. Všechno je podvrh, nezapomeňte na to.

Dobrý den paní Ivanko, přemýšlím, jak správně formulovat otázku. Jak poznám, kdy odejít od partnera? Když říkáte, že všichni jsou stejně dobří, nikdo není lepší a nikdo horší, tak bychom v podstatě měli umět žít a milovat kohokoliv. Proč jste vy změnila partnery, co vás k tomu vedlo? Děkuji, hezký den.

To bylo jednoduché. V prvním partnerství jsem se v pokoře podřídila tomu, že všechno vydržím pro všechny. Že ať se bude dít, co se bude dít, tak to přijímám. Že svého muže neopustím. Že zůstanu až děti vyrostou, aby netrpěly, že ztratily svého otce, že je naučím, aby ho milovaly se vším všudy, co se odehrávalo, protože on nás měl rád svým způsobem. Vy moc dobře víte, že každý tu lásku vidí úplně jinak. Měla jsem ráda jeho rodiče, měla jsem ráda moje rodiče, tak jsem nepřikládala na tu hromadu.

Říkám si: „Já to projdu, těch dalších dejme tomu 10, 15 let a pak se uvidí.“ Jenže v mém osudu, v DNA bylo napsáno všechno jinak. Já jsem prokázala pokoru, a tehdy když přišel čas v té časoprostorové křivce, kdy osud Ivy znamenal rozchod a rozvod, který tam byl zapsaný, tak se mi začínaly dít prapodivné věci. V noci jsem se obrovsky potila, každou noc jsem plavala v posteli. Jsem se vždycky 1krát, 2krát v noci vzbudila, šla jsem se vysprchovat, musela jsem vyměnit prostěradlo, protože pod tělem byl obrys úplně mokrý, promočený.

To trvalo několik měsíců, až jednoho dne v noci mě vzbudilo obrovské světlo. Ano, vy to považujete za Boha, tenkrát jsem to za Boha považovala. Ještě jsem byla ve fázi, kdy tam bylo ukázání prstem, a to světlo mi řeklo ohromným hlasem: „Budeš se muset

rozvést, dítě moje, nebo zemřeš.“ I to mi bylo jedno. Ale věděla jsem, že když už vám to to božství říká, takže to má nějaký důvod. Později zjistíte, když proběhla časoprostorová křivka, že jsem to byla já Bůh, kdo to říkal, protože jsem si oblékla program dění v těle. To vám říká DNA. V DNA máte nejen myšlenky, máte tam všechny vize, všechny programy, které máte vědět, všechny informace, které se máte dozvědět proto, abyste konali všechny své činy tak, jak konáte. Fakt nemáte vůli člověka. Protože vy jste pořád Bohem a nikdy jste jím nepřestali být. Takže to bylo první partnerství. Vidíte to, tady byla pokora, ale proběhlo to. Ono to skutečně potom proběhlo a proběhlo to velmi krásným způsobem, my jsme se nikdy nesoudili, netahali o nic, nepomlouvali jsme se. Všechno proběhlo hladce a život šel dál. Děti jsem naučila milovat svého otce, neodsuzovat, také proto mají dnes jiné partnerství. Zнала jsem pouze pravidla, kterými se mám řídit.

Uplynul čas. Už když jsem byla v prvním manželství a čekala jsem své dvě děti, tak se děly zvláštní věci. Už jsem vám to vyprávěla, když jsem byla těhotná s Lucinkou. Já jsem vždycky věděla, že budu mít holčičku, tak mi chodilo druhé jméno Jana. To vždycky bylo, bude to Jana, druhý den to byla Lucka. Já si říkám, hele, nebudu se dohadovat, zkrátka až se narodí uvidím, kdo se mi narodil. Hele a přinesli mi Lucinku. A já říkám: „Lucí, já jsem tvoje maminka a neboj, my všechno spolu zvládneme.“ A na tu Janu jsem zapoměla, ta jako by tak zmizela, vyšisovala. Za 3 roky se opakovalo úplně to samé. Tentokrát ale byly 2 jména jiná – Hanka a Petra. A zase, když jsem chtěla Petru, můj muž říká: „Blbé jméno. Petra, to je jako kámen.“ Nebo ještě říkal: „... nebo ropa.“ Já říkám: „No dobře a Hanka se ti nelíbí?“ „Eee, Hanka? V první třídě vedle mě seděla holka, ta měla nudli jak švihadlo a byla to Hana. Kdykoli se řekne Hanka, tak vidím tu nudli.“ Já říkám: „Hele, ale ty dvě jména, to není možné.“ Zase jeden den Hanka, druhý den Petra. Taky to dopadlo stejně, přinesli mi do ruky Petrušku. Zase vyšisovala Hanička, i když ona se ve skutečnosti za 14 dní po Petrušce narodila. Uplynulo 5 let. My jsme se v manželství dopracovali opravdu k rozvodu a já jsem věděla, že si nebudu hledat dalšího partnera, že on asi jednou přijde sám.

Děly se neskutečné věci. Za asi dalších půl roku jsem vodila děti do školky a tam chodil tatínek s dvěma malými holčičkami. Byl to strašně sympatický, příjemný člověk. A tam se taky děly neskutečné zázraky, nad kterými mi rozum přestal stát, protože víte, on byl sympatický, my jsme si na jedné schůzi začali tykat... Starší byla Janička a mladší Hanička. Ty holky byly neskutečné a milovaly se s mými holkami, takže fakt absolutní harmonie, ale stejně, o tom člověku jsem nic nevěděla. A jednoho dne jsme se domluvili s kamarádkami v laboratoři, že půjdeme na takový pozdní oběd nebo dřívější večeři. Znáte to, kolem 5. sednout si s holkami po práci. A tak jsem požádala mé rodiče, aby pohlídali holky a oblékla jsem se líp a ráno u toho zrcadla v ložnici, když jsem si brala náušnice, tak si říkám: „Ty, já se dneska můžu toho Jirky zeptat, já vlastně o něm vůbec nic nevím. Ty holky jsou tak fajn.“

Ono to vypadalo, že je vdovec, nikdy jsem maminku neviděla. Jenže přijdu do školky a školka už zavřená, kabátky holek už tam byly, si říkám: „Aha, tak nic, tak půjdu na tu večeři bez toho, aniž by mě přišel... Já jsem si myslela, že mu nabídnu, ať mně přijde naproti, že si popovídáme. Ale nic, nikdo tam nepřišel, protože holky už tam byly. Tak

jsem šla ze školky po té cestičce, která ještě byla na pozemku školky a najednou visím, jak ten Jirka se sám vrací do školky. On si tam totiž zapomněl klíče. Vidíte, nic není náhoda. A já mu říkám: „Jé, co se stalo? Ty jsi něco zapomněl?“ On říká: „Já jsem si tam zapomněl klíče.“ Já říkám: „Víš, budeš muset zazvonit, teď za mnou zamkli, ale dobře, že jdeš, já jsem se tě na něco chtěla zeptat. Nechceš mi přijít dneska naproti ke Kozičkám, u nás na Ptačích schodech je restaurace... Víš, já o tobě vlastně nic nevím a jenom tak nezávazně, že bychom si popovídali, povyprávěli si.“ A on na mě třesl očima. Já jsem nevěděla proč, on mi to řekla až za měsíc. On opravdu přišel, hezky jsme si popovídali, povyprávěli jsme si, hlavně jsem teda vyprávěla já... □ Něco z něj taky vypadlo, ale úžasné bylo, že asi za měsíc mi řekl, pak jsme se začali asi po x dnech stýkat, že jsme si pak povídali, vyprávěli, že on ten den předtím, představte si, ten den, co se tam vracel pro ty klíče, tak ten den, měl poslední stání u rozvodového soudu, a protože oni se o děti tahali, tak od soudu měl zakázáno vodit děti do školky, takže druhý den už by tam nikdy nepřišel. To byla poslední šance, že tam ty klíče zůstaly zapomenuté.

A my jsme se tehdy dali dohromady a bylo to super, bylo to krásné. Domluvili jsme se, že se nevezmeme, že spolu budeme jenom fakticky žít. Děti jsme vychovávali, holky se milují, dodneška se považují za sestry, ale už tenkrát, když jsme spolu začali, tak on najednou mívával zvláštní stavy. Najednou mi řekl: „Já vím, že mě stejně jednou vyhodíš.“ „Co to říkáš za blbosti?“ „Jo, ale až mě vyhodíš, tak já vlezu zpátky oknem.“ On měl úžasný humor.

Já říkám: „Neblbni, já nikdy nikoho vyhazovat nebudu.“ Uplynulo 9 let. Měli jsme nádherný vztah. Na všem jsme se dohodli, hodně srandy, bylo to báječné, ale pak se začaly dít podivné věci. Jednak já, po smrti mého tatínka, jak jsem prošla určitým vývojem, tak jsem začala najednou vidět věci dopředu a on se toho začal strašně bát. A i když jsem o tom už nahlas nemluvila, tak on viděl, že něco vím.

Stávaly se věci neuvěřitelné, kdy jsme si šli po obědě na chvíli lehnout a já jsem měla živý sen, že se něco stane, a tak jsem mu rozmlouvala, že tam nepojedeme. Já říkám: „Ne, ne, prosím tě, mě se zdál sen, já jsem se brodila po kolena v krvi a bylo to směrem na Duchcov. Jestli chceš, půjdeme pěšky.“ A on říká: „Ne, já ti slibuju, že pojedeme čtyřicítkou.“ A fakt, pozor, auta kolem nás jezdila, řidiči si fukali na hlavu a Jirka jel čtyřicítkou. My jsme jeli jako posraní. Přijedeme do Duchcova, to bylo neuvěřitelné, co se stalo. Vjíždíme, kdo to tam znáte, tak je tam takový železniční přejezd směrem od Lahoště a pak je po pravé straně benzínová pumpa a najednou jely proti nám 2 auta a zřejmě jela z nějakého výletu, to byla neděle. A to první auto, ten řidič takhle mával do zadního zrcátka těm za sebou, jakože se loučí. Jel zřejmě na tu pumpu a chtěl zajet do toho protisměru a on nás přehlídl. Jirka na to zahamptnul. Kdyby býval jel rychleji než tou čtyřicítkou, kterou skutečně dodržel, tak jsme se zabili a oni teda taky. A on jak na to hamptnul, tak to auto dostalo hodiny a my jsme asi 4krát otočili a zůstali jsme uprostřed trávníku před pumpou. A Jirka držel ten volant, třesl očima na ten volant. Mezitím ten pán, co byl jako by vinen, vyběhl ven a říká mu do toho staženého okénka: „Kamaráde, kamaráde, nezlob se, já jsem takový idiot. Prosím tě odpusť mi to.“ A Jirka říká: „Ne, dobrý.“ „Kamaráde, ty vole, já nechtěl.“ „Dobrý.“ Chlap odešel, my jsme tam asi ještě 5 minut seděli, já mlčela a on se tam bál ne toho, co se tam stalo, ale toho, co

se týkalo mě. A tam to začalo. Nadjá potřebovalo tenhle vztah narušit. Protože se blížila doba, kdy v DNA programu našich těl, byl ten program skutečně napsaný.

Uplynula zase nějaká krátká doba a zase se vždycky něco přidalo. Načež Jirka jednoho dne přišel z práce a vždycky byl příjemný a sdílný a vyprávěli jsme si, co kdo zažil, smáli jsme se a najednou mlčel. Mlčel jeden den, druhý den, třetí den a čtvrtý den říkám: „Ty, děje se s tebou něco?“ „Víš, já jsem zažil takovou šílenost a já už ti to dneska můžu říct. Včera v práci nebyl žádný silnoprůdař, tak zavolali mě jako slaboprůdaře, abych šel opravit nějaký velký generátor do takové obrovské haly. Já jsem otevřel ty dvířka, držel jsem šroubovák, strčil jsem tam ten šroubovák a od té doby obrovské světlo. Kdybych ten šroubovák neměl izolovaný, tak jsem byl uškvařený na škvarek. Ale já jsem 3 hodiny viděl jenom světlo, já jsem si myslel, že jsem oslepnul, že už nikdy nebudu vidět.

Jenže tímhle tím momentem, který byl taky naplánovaný, ani tohle není náhoda, se nastartovala škvíra, která spustila vidění u něj v DNA. Za týden přišel z práce domů a byl hrozně unavený. Sedl si do obýváku, holky se koukaly na nějakou televizi. On jenom seděl a apaticky koukal před sebe a já jsem přišla z kuchyně a říkám: „Jiříku, dáš si večeři?“ „Jo, dám.“ „A chceš ji tady nebo do kuchyně?“ „Prosím tě, přines mi ji sem.“ A teď já přijdu s tou večeří, měli jsme květákový mozeček a brambor a říkám mu: „Jirko, dlabanec!“ Nic. Takhle třeštil oči před sebe. Já říkám: „Jirko, huú, máš tu jídlo.“ Bylo vidět, že do té televize nekouká a říká: „Já zemřu v třiačtyřiceti. Já budu žít do třiačtyřiceti.“ Já říkám: „Je ti něco, bolí tě srdce? Trápí tě něco?“ „Ne, já budu žít do třiačtyřiceti.“

Představte si, když jsme se potom rozešli a nebylo to z mé vůle. Byla to tvrdohlavost, která chtěla donutit tu rodinu k něčemu a nebylo možné kývnout. To vám možná budu vyprávět někdy jindy. Tady je hodně otázek. My jsme se rozešli měsíc před tím, než mu bylo 43. On sám zahlédl program, ale netýkalo se to života v tomhle životě, ale života se mnou. Tam to bylo nastavené. Takže tady jste si mohli krásně prohlížet, jak každý nějakým způsobem zahlédá, ale pamatujte si, to, co se děje, je vždycky vaše a vaše vlastní vůle, protože osud je hotový.

Rozchod proběhl tak, že v době, kdy on už byl úplně zdeptaný a už tam dělal nesmysly, přesto jsem věděla, že mu nikdy neublížím. A v té době jsem se nečekaně potkala a byla jsem tam dovedena, to taky... To bychom tu byli ještě 2 dny. To nemůžete slyšet. A tehdy jsme se poprvé viděli s mým skutečným mužem. To bylo neuvěřitelné setkání. Víte, že koukáte sám na sebe. Ale teď já jsem věděla, že mám vedle sebe partnera, že se tam sice už děly obrovské odpory, už to nebylo ono, ale že mu nikdy neublížím. Nikdy.

A pak se stalo něco podobného, co se tenkrát stalo v laboratoři s Petruškou. Já jsem přijela domů, věděla jsem, že jsem čistá, že jsem nikdy nic neudělala proti tomu, aby byl Jiřík poškozen. Nikdo nebyl doma. Ale už když jsem jela těch 100 km z místa, kde jsme se setkali, jsem myslela, že mi to urve srdce. To dělá ego, to dělá hmota. Jakože máte bolest, že přece nemůžete toho člověka opustit. Ne, já jsem doma měla partnera, který si nezasloužil, abych mu ublížila. Holky taky ještě nebyly doma, já jsem rozsvítila, ono v říjnu už byla tma, v ložnici jsem si klekla na zem a brečela jsem a říkám: „Ne, teď mi posíláš do života mého skutečného muže, ale já ho nechci, vezmi si ho zpátky. Já si

počkám někde na příště, já nemůžu ublížit Jirkovi. Já nemůžu ublížit mému muži, on si to nezaslouží.“

Pamatujte si, vy jste všechno. Jakmile byste ublížili jemu, sami sobě ublížíte. Já jsem to tomu tělu neumožnila. V tu chvíli, jak to odhodlání bylo tak silné, – vezmi si ho, vezmi si ho zpátky – v tu ránu zmizela ta tíha, já jsem přestala brečet, já jsem se postavila na nohy s údivem, jak to, že najednou nebrečím... Ano, já jsem zvítězila nad hmotou. Mezitím můj skutečný muž odletěl do Ameriky, nic nebylo, bylo to čisté. A za dva dny přišel Jiřík domů a říká mi: „Dej mi Betyнку, prázdné flašky, já si půjdu koupit pivo.“ Já říkám: „Jiříku, prosím tě, kup mi nějaký jogurt.“ A šla jsem do laborcky. Za chvíli přišel, ale mezi tím, jak probíhaly takové ty nelibosti, znáte to, jak to ego tam bouří, teď se bojí, ten strach, to všechno, jak byl připravovaný na ten rozchod, tak už byl vynervovaný, on se něčeho strašně bál, ale nemohl o tom mluvit, to bylo nemožné. Já jsem věděla, že ať dělám, co dělám, tak on nemůže pochopit. A já věděla, že zůstanu pevná jako skála. Zůstanu čistá.

Tehdy, půl roku předtím, jsem třeba potřebovala něco vyřešit doma s pomocí, ale protože on ještě chodil stavět na stavbu svým rodičům, a ti si to zasloužili, tak přicházel velmi unavený, vyčerpaný... Já říkám: „Jiříku, já bych potřebovala táhle něco udělat, s holkami to nezvládnou, potřebuju mužskou sílu. A moc bych to chtěla a podívej, já se tam nedostanu.“ My jsme měli takovou ledničkovou skříň, za kterou se zaprášilo, ale sama ženská to s dvěma malýma dětma nevytáhne, tak jsem tam šfourala hadrem na klacku. Takové drobnosti.

A najednou přišlo to ego dolů, já jsem cítila, jak přišlo do té laboratoře ego a neslo mi jogurt. Sednul si na stůl vedle mě a říká: „Mně se tady spoustu věcí nelíbí.“ Já říkám: „Tak mi řekni, co se ti tu nelíbí. Třeba to vyřešíme.“ A on říká: „Je tady bordel, podívej, ta lednice.“ Já říkám: „Jirko...“ A zase, kdybych byla ego, tak začnu bouřit: „Já jsem ti to říkala...“ Už se hádáte. Ne. „Jiříku, prosím tě, ty moc dobře víš, že jsem tě několikrát žádala. Copak já můžu sama vytáhnout tu dvoupatrovou lednici? A čekala jsem, až budeš mít čas.“ Jenže ego chtělo útočit, tak hledalo. A předtím, chlapec, který chodil s Petruškou, ji hodně ublížil a Jirka ji zakázal, že s ním má chodit. On ji měl rád. Víte co, vy se učíte milovat. Když zakázete svému dítěti lásku, která se vám nelíbí, vy vidíte ta jeho negativa, ale pozor, už jsem říkala, že zamilovanost je slepá, to je vztah, kdy vy musíte vstoupit do učení, a to dítě to musí pochopit a vyřešit to samo, protože když to nevyřeší, přijde to znova. Takže Péťa pak plakala: „Jirka mi zakázal, že mám s ním chodit.“ Já říkám: „To je tvoje věc Petruško, tohle se nedá zakázat, ale Jirka tě chce chránit, ty víš, že tomu zase tolik nerozumí, tak se na něj nezlob.“ „Ale víš, on mi napsal takový krásný dopis ten můj kluk a tam pláče a že ho to bolí...“ Já říkám: „Podívej, zamilovanost a lásku si nemůžeš zakázat, ty potřebuješ pochopit a z toho vztahu vyjit očištěna bez odporu, i když se rozhodneš pro ukončení, ale musíš to udělat sama.“

A teď přišel v laborce druhý útok: „A Péťa je ...“ A teď přišlo slovo, které je nehezké. Já jsem věděla, že to tak není, ale nemůžete to tomu egu vysvětlit. A když jsme kdysi dávno... vidíte, každá věta, kterou pronesete je důležitá pro celý váš film. Když jsme spolu začali kdysi dávno chodit, tak jsem mu říkala: „Víš Jiříku, já ti potřebuju něco říct, abychom si ujasnili. My jsme se oba dva nechtěli vzít, že zůstaneme v té otevřeně

formě. Víš, já snesu všechno, mně nebude vadit nikdy nic, ale jedno jediné mi bude vadit, a to bych asi zakročila a chci, abys o tom věděl. Mně by vadilo, kdybys útočil nebo bojoval s dětmi. Já jsem v první řadě matka a až ty děti odejdou do života, tak potom budu ve skutečnosti tvoje partnerka, protože k nim mám dřívější závazky.“ A on s tím souhlasil a najednou to bylo tady, vidíte to, mluvila jsem o tom, byla nastavená pravidla a říkám: „Jiříku, prosím tě...”

Zase jsem se nezlobila, věděla jsem, že bouří ego, ne jeho vědomí Boha, to dělalo přesně to, co mělo. Tak jsem mu říkala: „Víš, já se na tebe nezlobím, ale pamatuješ si, co jsme si tenkrát kdysi spolu vyprávěli a domluvili si? Já bych potřebovala, abys to cos řekl, odvolal, jinak spolu nemůžeme být. Nemůžeme žít v jedné domácnosti, kde se dá krájet vzduch.“ Znáte to, jak je takové to napětí, kdy někdo z rodiny s někým nemluví. Péťa s ním mluvila, ona v tomhle byla čistá. A on bez řeči vstal a řekl, že ne. Odešel a bouchnul dveřmi. To byla první neshoda. Pozor, jeden den nepřišel, byl u rodičů. Druhý den, třetí den, čtvrtý den, ale já byla v klidu, a navíc ten den v noci se holky odněkud vrátily a pozor ony nevěděly co se stalo, přišly obě do obýváku a říkaly: „Mami, tady je jinak.“ Obě cítily, že je čisto. Tam nebylo to napětí. To jsem teda valila oči, jak to dokázaly vycítit, ony nevěděly, co se přihodilo.

Načež za ten pátý den, když jsem teda nevolala... Já jsem si říkala, že se to musí vyřešit, buď se napraví, musí mu to dojít a dokáže to změnit. Ego přichází: „Hele, to se mi hodí, to je super.“ Přišel najednou můj skutečný muž, který tam figuroval. Sice byl někde támhle daleko... Ne, já jsem věděla, že přestože se mi to jako egu nehodí, tak třikrát ještě musím dát šanci hmotě jménem Jiří. Třikrát jsem mu domlouvala. Říkám: „Prosím tě, odvolej to. Není to nutné, stačí říct promiň, já už to neudělám, tak to nebylo, jenom jsem ujel.“ Víte, jedinou věc, kterou ten člověk měl jakoby „závadnou“ byla silný tvrdohlavost, kterou nikdy předtím neprojevoval směrem ke mně, ale ta byla využita. Nadjá mu nedovolilo ve spolupráci s egem říct – odvolávám.

Takže sám sebe vyhodil. Když to proběhlo třikrát, tak pak opravdu odešel, ale trpěl jako zvíře. A představte si, po 12 letech, kdy už všechno bylo jinak, Petruška měla 3 děti. V tu dobu zemřela babička, Jirkova maminka a Hanička odjížděla z Duchcova do Milána se svým manželem s tím, že navštíví Petrušku. A oni se byli rozloučit, protože jeli na noc, tak se byli rozloučit i do Duchcova k tátovi a ten Jirka za ní vyběhl a říká jí po 12 letech: „Prosím tě, vyříd' Petrušce, že ji mám rád, že jsem ji vždycky měl rád.“ Hele, až se mi chce brečet. „Že jsem to tak nemyslel.“ Mezi tím měla Péťa stavy, během toho období 12 let, ale bylo to až tak od 5. roku do 12., že třikrát viděla, jak ten Jirka za ni v noci přišel a říká: „Petruško, prosím tě, promiň mi to.“ A Péťa se vždycky vzbudila a říkala mi: „Mami, já jsem z toho brečela. Jirko, co blbneš, mně to nikdy nevadilo.“ Tam to probíhalo už na úrovni vědomí, kdy on se dokázal dostat do času po těch 12 letech a Péti to řekl. Načež Hanička přijela za Petruškou do Milána, navečeřeli se, holky šly mýt nádobí do kuchyně, chlapi si s dětmi povídali v obýváku a Hanička říká: „Péťo, já vím, že je to blbé nad nádobím v kuchyni, ale táta tě pozdravuje a říká, že ho to mrzí, že tě měl vždycky rád.“ A Péťa začala s tou Hankou plakat, objaly se a říká jí: „Vyříd' mu, že mi to nikdy nevadilo.“ A bylo to pryč.

Takže to byly moje dva rozchody a visíte, já jsem nikdy neudělala nic nepokorně. Z ničeho jsem nevyšla vinna v tom smyslu, jak to lidé chápou.

Chodím do 6. třídy. Mám jednu spolužačku, která se mi posmívá, že miluju nějakého cizího kluka. Obrátila proti mně i moji nejlepší kamarádku. Když ji povím, že je zvláštní, všichni ji hájí a mně řeknou, že jsem blbá. Také je zvláštní, že se se mnou nejdříve kamarádí a všichni jsou blbci, pak mě nenávidí, pak se mě bojí, že ji ublížím, což není pravda, a tak pořád dokola. Jednou řekla i to, že skočím pod auto. Nebo někdy fňuká, že se s ní nekamarádím. Poradte mi, co mám dělat. Děkuji.

Musí ti to být jedno. Ty totiž musíš vidět, že ta hmota to zkouší. Ano, to je totiž tvoje vlastní hmota. Ty máš určitou hranici, kterou neumíš přesáhnout bez odporu. Něco už umíš, něco neumíš... Tvůj útok je, že ji taky budeš považovat za špatnou a za hroznou, ale pokud budeš vidět, že ona trpí, že to dělá její ego, tak ji vyhov. Když se se mnou nechce kamarádit, dobře, tak já ji vyhovím. Já ji totiž miluju. A jestliže ji se mnou není dobře, tak jí to umožním. Její ego totiž bouří a chce ovládat. Každé ego chce ovládat, ale pokud mu vyhodíš tu zbraň, kterou chce ovládat, tak má prázdné ruce a nemůže útočit. Každé ego chce, aby se druhý bránil, aby útočil, aby byl hmotou. Takže přijmout, žádná jiná cesta ven nevede. A nemyslet si, že je špatná. Tuhle zkušenost sis chtěla prožít ty nebo chtěla prožít ty a pokud to takhle nebudeš chtít respektovat, tak se to pořád bude do nekonečna opakovat. Dokonce i tehdy, když už to nebude ta kamarádka, ale bude to třeba někdo v tvém životě, v rodině, až dospěješ. Bude se to neustále opakovat.

Moje 10letá dcera poslední dobou dost zlenivěla. Zhoršil se jí i prospěch, polevila v 5. třídě. Mám pocit, že okolo sebe nemá podporující prostředí ve škole a přemýšlím, že ji dám na náročnější základní školu, aby ji to trochu tlačilo a přidala. Ona ale nechce. Mám na tom trvat nebo to je dobré tak, jak to je? Odmalička hůř zvládá změny a má skutečný strach z toho, že se jí budou děti v druhé škole smát, když ji budou představovat jako novou začku. Teď je ve sportovní třídě, kde se v učení polevuje. Mám jako matka dbát na její vzdělání, i když si myslím, že to bude na jiné škole lepší? Děkuji, Marika.

Mariko, pokud to vyřešíte s odporem na téhle škole, tak se může něco dál opakovat. Je to zbytečné. Vy byste si s ní měla sednout a říct jí: „Podívej se, ty si teď tady neděláš svoje povinnosti, které máš. Pokud zabereš, dobře, zůstaneš tady, ale je to na tobě. Je to na tvém rozhodnutí. Zkus trochu donutit to tělo k tomu, aby něco dělalo. Ty se bráníš odchodu na jinou školu, ale neuděláš nic pro to, abys tady mohla zůstat.“

Víte, ono je někde zapotřebí udělat bububu, vy to ani nemusíte myslet doopravdy, ale musíte ji ukázat, že ona sama opravdu potřebuje hnout zadkem, aby se něco změnilo a jiná cesta nevede. Pokud v ní vypěstujete tohle, budou přibývat odpory. Zablokuje se i tím, že nerada mění prostředí, tam to bude taky nabývat... Ne. „Dobře, nechceš změnit prostředí, tak pro to něco udělej. Pokud to nebude, bude se muset zkusit jiná varianta.“

Musíme s tou tvou leností něco udělat.“ Ale dejte to jako spolupráci, že to řešíte obě dvě. Ne jenom jako příkaz. Děti se potřebují brát jako rovnocenní s vámi, oni jsou. Ty duše jsou veliké, vyspělé. Dítě je malé pouze hmotnou složkou, ale ne duší a duchem. Duch je 100%, duše nabírá zkušenosti. Ale vy k tomu také nesmíte mít odpor, že se to děje. Všichni jste to chtěli, na to nikdy nezapomeňte.

Dobrý de, chtěla jsem se zeptat na dceru, která má 3 roky a říká tak 30 slov. Mám ji nějak podpořit? Děkuji.

Víte co, některé děti dokonce do tří let neřeknou skoro nic. My jsme to také měli v rodině, ale pak se to spustilo tím způsobem, že to dítě nejdříve říkalo jenom: „E, e, e, e.“ Už strejda s tetou šli na vyšetření, jestli je ten chlapeček normální, ale on úderem 3. roku nebo 3,5 roku začal mluvit v souvětích. Takže někdy to může být i lenost, ale vy to musíte napřed přijmout. Já si pamatuju, co se stalo zázračného.

Jednou přijela moje francouzská dcera domů a cítila jsem, že se něco divného děje. Byla doba, kdy náš malý Rafael, který už měl podle normálních pravidel chodit, ale tenkrát prodělal operace, které byly na nohách, takže to pro něj bylo samozřejmě náročnější a vědělo se, že mu to bude trval déle. Ale už to velice dlouhou dobu trvalo, už mu bylo asi 2,5 let, kdy pořád chodil za ruku a neměl tu odvalu. Paty měl, bylo to dobré, takže by všechno mělo fungovat. Oni přijeli, dali děti spát, seděli jsme v kuchyni asi do 1 hodiny a byli jsme šťastní, že přijeli a teď jsem z té Lucky cítila, jak ji něco trápí. A říkám: „Luci, co ti je? Rafael? Podívej se, on chodí za ruku, takže on bude chodit, neboj se, ale teď tohle potřebuješ přijmout. Proč fňukáš? Kde máš trpělivost? Ty moc dobře víš, že se to stane, nechtěj to urychlit. Jakmile si dá ego hranici, že už by to mělo být a není to, tak jsi v pytli. Buď ráda, že je takový, jaký je. Mohlo to být mnohem horší, nemusel mít nějaké orgány, které by mu činily ten život obtížnější. On je dokonalý takový, jaký je.“

Jí se hrozně ulevilo, my jsme šli spát, dokonce se i žertovalo, bylo to krásné. Ráno, to byl důležitý moment. Oni spali v pokoji, tam jsou zatahovací dveře, ty se otevřely a vidím scénu, kdy ta rodina vstávala. Už zatáhli jednu postel, vytáhla se roleta, Aurélien stlal a ten Rafíček se tam tak batolil podél zdi a já jsem ho vzala do ruky, šla jsem až k těm dveřím, postavila jsem ho a říkám: „Rafíčku, běž k mamince.“ Všichni strnuli. A ten kluk se rozešel. Všichni začali brečet.

Pak byl zase jiný problém, on neuměl zastavit. On chodil, přišel do rohu a chodil dokolečka. Já říkám: „Opovaž se bědovat! Neboj, on sebou teď řízne, to nic není, ale on se naučí systém.“ To víte, že se to naučil během krátké chvíle. Takže žádné odpory. Vždyť ten běh děje pořád pokračuje, vy nemáte nad čím bědovat.

Milá Ivanko, hodně věcí už začínám chápat, ale zatím mi není jasné, když čtu knihu Mnich, který prodal své Ferrari (Robin S. Sharma), kde se píše tisícileté pravdy, a tam Julián učí svého žáka, že má používat svou představitivost, aby mohl tvořit. Podle vašeho učení máme přijmout všechno takové, jaké to je. Když si něco představujeme, tak nejsme spokojení s tím, co je. Moje otázka tedy zní – Byly tyto tisícileté pravdy

vhodné jen pro 3D realitu a do 5D reality nepatří? Anebo je dnes vhodné používat tyto techniky?

Tyhle techniky tady byly nastaveny na 3D, jenže my jsme už vyletěli ze 3D. My jsme na planetě 5D. Proto se tady dějí tak obrovsky nehezké věci a to vidíte, že přibývají, protože satan bouří a bouří dobře. Potřebuje stáhnout svoje ovečky, které mu ještě podléhají.

Představitost je obrovská zbraň satana. Když si budete představovat cokoliv a chcete věci změnit v jiné, než máte, tak si posilujete vědomí hmoty, protože jste nespokojení s tím, co je, chcete něco jiného. To je právě to, co jsem dneska na začátku vysvětlovala. Ano, vy jste vždy tvořili jako Bohové tím, že jste si ve 3D vybrali celý osud hotový i s tím, že něco třeba chybí. Ale právě s tou chybou, kterou tady považujete za chybu, je to dokonalé. Jako Bohové budete vědomě skutečně tvořit jedině tehdy v 5D až ztratíte vůli člověka.

Já jsem vám dneska vyprávěla pár příběhů, které to dokazují a mám jich desítky, možná stovky. Dnes jste to viděli i na příběhu z mého života, v partnerství. Pokora tvoří. Jestliže přijmu, že budu tím posledním, aniž bych bédoval, že se něco neděje jinak, že chci toho muže... Ne, ne, já zůstanu s tím, nemůžu mu ublížit, protože jeho vědomí Boha je stejné s mým. Takže já mu neublížím, protože bych píchla sama do sebe. Tehdy tou pokorou dostanete všechno. Tohle rozhodnutí plné pokory událo příběh, že ten Jiřík musel odejít. Ze své tvrdohlavosti, ze své nepokory. Ta hmota ho stáhla.

Knihy, které jsou tady psané, jsou ve fázi bílé magie. Stačí, že si budete představovat, jak prožiju ideální večer se svým partnerem. A ejhle, on se nedostaví. Svíčky na stole, postel rozestlaná a už je zle, už běsníte. Je mi to líto, já dneska chtěla, aby bylo všechno jinak. Ne, je to tak, jak to má být. Máte se i zasmát! Jestliže si to nepředstavuju, zažijete nádherný večer... Vy jste totiž představou okamžitě v deficitu a ten deficit si tvoříte sami, protože tvoříte jako Bohové. A v osudu máte nastaveno, že ještě tenhle systém nepochopíte, takže si krásně zapředstavujete.

Chtěla jsem se zeptat na breathariánství – lidé, kteří nejí hmotu.

Prosím vás, ještě počkejte, všechno má svůj čas. Ano, je to tady teď ukázané, abyste pochopili a dokázali jít zlatou střední cestou. Ještě na tyto techniky není čas. Vy naopak potřebujete mít hmotu silnou a zdravou. Teprve tehdy až umře egoismus, budete přesně jíst to, co máte, protože to tělo si řekne své. Budete vědět, co máte jíst a pokud ne, tak vám přijde to, co má, protože vaše druhé tělo je to samé. To je spolupráce celku neboli jednota.

Já jsem minulý týden byla na masáži u mojí kamarádky. My se scházíme jako jogínky a ta jedna mi říká: „Hele, včera tady byla Soňa a říká mi: ‚Hele, mě napadlo, proč ta Iva musela jít k tomu výživovému poradci, když ji to může napadnout samotnou?‘“ Já jsem se začala smát a říkám: „Tak ji řekni, že se mě měla zeptat sama. A taky ji řekni, že právě moje tělo mi řeklo, že mám jít za výživovým poradcem.“ Ano, to je ono. Víte, vy opravdu jednou přestanete jíst, vy ale taky jednou přestanete mluvit, protože budete komunikovat jinak, ale doposud ne. Ta pránická strava začne fungovat až od 10. čakry, vy teprve překračujete 6. čakru. Ještě máte čas. Ta hmota, která byla vyzářená na

začátku třesku, při vzniku vesmíru má svou dobu, než se úplně vypaří. Ona začne být tak řídká, v těch konečných dimenzích, že se už na ní vědomí nemusí pohybovat. Ono se bude v té dlouho době přes všechny dimenze uvolňovat a uvolňovat. Vy teď zažíváte první uvolňování a teprve v 5. dimenzi okolo 10. čakry začnete více využívat to dýchání prány. V této době, dokud máte odpory, byste si jenom ublížili, protože tam, kde není Bůh, to znamená tam, kde je blokáce v těle, tam byste se mohli udýchat k smrti a nic tam nepřijde. Takže ten orgán vám bude umírat.

A tady vidíte rozdíl mezi 5D a 3D, to je nádherné. Tady ve 3D to dělá ego, satan takové ty výkřiky nad zvířaty, jíst maso, nejíst maso. Pamatujte si, vaše lidské tělo, má mnohem blíže k živočišné bílkovině než k rostlinné. To je jako byste si chtěli opravovat tělo řidším materiálem, než máte mít. Nedáte tam třeba cement, dáte tam jenom písek a vodu, takže vy si ten dům opravíte špatně a nevydrží vám dlouho. Tělo potřebuje látky, které jsou teď pro něj příhodné. Teprve tehdy, když bez egoismu, bez snahy něco ovlivňovat, se dostanete do stavu bez odporu, pak budete vědět, co máte jíst a co ne. A tehdy budete bez únavy, budete potřebovat přesně to, co přichází, aby vám bylo jasné, že to tělo se opravuje dobrým způsobem. To tělo si pak řekne. Já jsem vám vysvětlovala kdysi dávno, jak mi řeklo, že potřebuju vápník, hořčík, zinek, takže to jsou věci, které vám to tělo oznámí, ale vy sami to nikdy nemůžete zjistit a vědět.

Takže tady si prosím ujasněte věci. Ano, když budete čistý, hodně čistý člověk, ale musíte být bez egoismů, to znamená přijímat celek, a to Nadjá vám ukáže, že máte začít nějakým způsobem přidávat pránu, ale pořád ještě musíte zůstávat v těch hrubohmotných složkách. Jsme pořád moc hrubohmotní, tak si s tím nezahrávejte. Já vím, že tady v sále je jedna žena, která to zkusila a hodně rychle se vrátila k baště.

Kam se poděla 4. dimenze? Špatně počítám?

Ne, ne, počítáte dobře, ale já jsem to už mnohokrát vysvětlovala. 4. dimenze je tzv. hladina siddhis. To znamená stav tzv. informace. Znamená to, že je to období, kdy se vám dostává informací a jste prozkoušení, jestli odmítnete nabídky výhod. Ego je mazané, ego je velmi mazané. Ono vám dá nějakou výhodu tzn. nějaký dar: „Teď si můžeš začarovat, pojď, na někoho šáhneš, vyléčíš ho.“ Nebo i výhodu informační. Já jsem vám vyprávěla, jak jsem třeba najednou ucítla fialky. A to bylo v době, kdy mi kdysi dávno vozili otisky z Německa, které takhle voněly. Mně to strašně vonělo. Oni se půl roku neozvali a najednou cítím fialky. A říkám: „Ty, já jsem nevrátila lžice, tady někde ještě musí být ten otisk. Já jsem prohrabala celý šuplík a nic. Za půl hodiny mi zazvonil telefon a volal mi pán, který mi vezl otisky z Německa. Já ho vyčuchala. Kdybych byla ještě v úrovni bílého mága, to ego se snaží: „Budeš něco dopředu vědět, něco lépe, budeš lepší než druzí.“

Ne, jednota, vážení, je stejnost. Klidně si někoho obdivujte, ale budete muset obdivovat všechny i sebe, aby všechno bylo stejné. Nebo nebudete obdivovat nikoho. Jakmile rozlišujete, už neuznáváte, že v každém z vás je stejné božství, stejně hodnotné. Jste jediným Bohem v jediné hmotě, která ale má různé role a je to neprohlédnutelné a právě tohle období, kdy se učíte odložit odpory a stát se Kristem, se nazývá tzv. bránou neboli 4D. Tak teď už se dopočítáte.

Milá Ivanko, jak řešit v sobě a s rodinou, když onemocní vlastní dítě? Jak ho pomoci vyléčit. Děkuji.

Víte, osud je nastavený. Vede vás jako nitka... Ano, on vás vlastně ten satan, ta hmota ve spolupráci s Božstvím vede myšlenkami. To už víte. To znamená, že jestliže je tam zaznamenaný nějaký odpor a vy ho prožijete, ale už je tam zaznamenaná i nemoc. Ale pozor, už je tam i zaznamenané, jestli se vyléčíte nebo ne. To znamená ve spolupráci s celkem, jestli vy pochopíte princip. Ten stav je hotový. Nebudu to dítě litovat, budu ho podporovat. Lítostí bych mu nepomohl, ale ublížil, protože zkuste si představit. Když budete vědět, že vaše maminka vás lituje, tak jste přítěží pro tu maminku, ona se s vámi necítí dobře. To je pocit, který vás zatěžuje. Ne, já když budu mít nemocné dítě, tak se budu chovat přirozeně, nebudu prožívat tyhle odpory. Já jenom vím, že ho potřebuju uchovat ve stavu klidu, pokoje. To je jedno, neboj se. Budu ho udržovat v optimismu, budeme dělat mechanicky všechno co je možné. Půjdeme k lékaři, budeme dělat masáže, bude se dělat všechno to, co vám přichází a pamatujte si – stav Boha je jednota.

Já jsem měla u sebe před měsícem návštěvu, zajímavý chlapec. Je mu 22, poslouchá mě 5 let a vyprávěl mi krásný příběh, který potřebujete vědět, když tedy přišla tahle otázka. Vidíte to, dobře že přišla tahle otázka, byla bych na ni zapoměla. On mi vyprávěl, že – on je taky od nás ze severu – že když mu byly 4 roky, tak jeho starší sestra onemocněla epilepsií, ale neskutečně. Měla dennodenně 3 záchvaty, což tedy totálně demolovalo rodinu, protože ta rodina nemohla nikam cestovat, ani na dovolenou, ani na výlety, nic. Oni zkrátka byli všichni pořád doma a teď jak to snášíte, nesnášíte. Ta rodina prošla peklem. A on říkal: „Ivanko, máte pravdu. Po těch letech, co vás posloucháme, my jsme se s tím srovnávali, srovnávali, srovnávali a teprve tehdy, když před rokem a tři čtvrtě jsme pochopili a už jsme jenom mechanicky konali nápravu, ale milovali jsme ji takovou, jaká je bez toho, aniž by nás drtilo, že nikam nemůžeme, nebo že by nás drtily lítosti. Jenom jsme ji pomohli, když byl záchvat. Všechno probíhalo v rovině klidu a míru. Nikdo nebědoval, nikdo si nezoufal, nikdo si nestěžoval. Tehdy se stalo, že nám byla nabídnuta operace a ta operace se povedla. Moje sestra dnes žije v Austrálii a rok a půl je bez záchvatů a je zdravá.“ Vám přijde informace jenom ve stavu, kdy přijímáte.

Tak, já myslím, že poslední dotaz. Nebude vám vadit, že tady ještě něco nechám. Mě ještě čeká 5 hodin cesty domů. Takže poslední otázku.

Milá Ivanko, co dělat se sousedy, se kterými nejde vyjít? Díky za vše.

Zkuste si uvědomit, co jste napsala. Nejde vyjít... To je vaše, samozřejmě. Ano, jsou někdy obtížní sousedé, ale jestliže to nitro zůstane skutečně v klidu a jenom mechanicky děláte věci a nebrojíte proti tomu, nezoufáte si. Bacha, je tam vždycky celá rodina. Tam třeba vy už budete v suchu, ale partner ještě ne, babička s dědou ti už tuplem ne. Tam jsou různé varianty. To má svůj čas, kdy to pomine.

Já měla kamarádku, ta měla strašné problémy se sousedem, ten jim dělal šílené věci kvůli parkování, valil jim tam kameny, aby nemohli vyjet... No neskutečné věci. Já jsem ji vždycky domlouvala: „Se na to vykašli, parkuj někde jinde.“ Všechno se dá, nebojte

se. Nesmíte ten odpor vytvořit protože, když pochopíte, v čem vzniká karma, vy jste tou hmotou, tak tehdy se on může strefit. Jakmile jste Bohem, tak ne.

Dane, zase nebudeš posílat na jednu adresu tuhle přednášku, protože já jim ten příběh musím znovu zopakovat, i když on je nahraný, ale částečně. Kontaktoval mě muž, který chtěl léčit. To jste už zažili na Solenici, já jsem mu vysvětlila, že nejsem léčitel, že nemůžu léčit a že se každý musí dostat do pochopení a tehdy on sám sobě pomůže. Nějakou dobu to nechtěl pochopit, pořád tam byly takové trošku útočné dopisy. Načež říkal: „Hele, tam jsou někde buněčky. Co to je?“ Já říkám: „No, to je facebooková skupina, tak jestli chcete, tak se tam přihlaste, ale podmínkou je, že si budete poslouchat.“

Za nějaký čas mi psala Lenička ze správců a říká: „Ty Ivi, já ti musím něco poslat, podívej se na tu komunikaci. Tady se pán přihlásil, říkal, že je voják, tak jsem si říkala: „Hurá, když už Ivanku poslouchají vojáci, tak to s námi vypadá dobře, ale hele on tam byl chvíli a podívej, co z něj padalo.“ Tam tedy běsnilo ego a říká tam, že ho strašně rozčiluju tím, co říkám na přednáškách, že ho to tak provokuje. Vidíte to, to je ego, on za to nemůže. On je Bůh, on je dobrý takový, jaký je. „Já ji chci zastřelit.“

A teď holky, i Štěpánka do toho byla zamotaná: „Ty Ivi, to bys měla vědět.“ Říkám: „Holky, hodte to za hlavu. Ten pán neví, že já mám osud hotový. To znamená, že jestli on mě má zastřelit, tak se mu to podaří, je to můj bod B a je to moje vůle. Nic se neděje. Pokud se mu to nemá podařit, tak se mu to zkrátka nepodaří, i kdyby se tisíckrát snažil nebo si to i rozmyslí, tam jsou různé varianty.“ A holky: „Tak jo, to je super, ale my jsme ti to říct musely.“ Já říkám: „To víš, že jo.“

Načež mi za krátký čas napsal, ale nepřiznal se k tomu, že to tedy chtěl udělat, ale psal: „Hele, já jsem tam byl přijatý a oni mě během 5 minut vyhodili.“ Já věděla proč, ale to mu nemůžu říct, když tam tak probíhalo to ego, tak jsem mu říkala: „Podívejte se. Uvědomte si, že to je skupina, která žije v pokoře, a jestliže vy se tam budete chovat nepokorně, tak tam zákonitě nemáte co dělat, takže se vyloučíte tou nepokorou, tím útokem. To už musíte vědět sám. Já vám tedy doporučuju buď mě neposlouchat, když vás to irituje, protože tehdy byste se demoloval víc, anebo si tedy poslouchejte, vydržte a poslouchejte si v soukromí domova.“ Na to mi napsal: „Aha, tak vy mě tedy nebudete léčit? Vždyť se prezentujete za Krista.“ Já říkám: „Ano, ale vy jste nepochopil Kristovství. Víte, ani Ježíš nechtěl, abyste se k němu modlili. On vám přišel říct, že až vám umře ego, že zažijete nesmrtelnost, a že jste Bohové. A tehdy budete činit zázraky, ale ne takové, jaké si představujete. To je celý omyl lidstva, celé 2000 let někdo hledal Ježíše Krista, ale vy jste měli hledat svého Krista, svou pokoru, protože on je pokorou a až ji najdete, tak se vyléčíte od těch svých neduhů. Tohle já vás učím.“

A on mi napsal: „Tak jo, já jsem se rozhodl, nějakým zvláštním způsobem vám věřím, nevím proč, že vás budu poslouchat v týdně a v sobotu, v neděli půjdu na Hare Krišna.“ Si říkám: „Ty, to ho roztrhá, ale dobrý, má to být.“ Musela jsem být pokorná. Takže chlapec asi praktikoval a v Košicích mi přišel

e-mail. To bylo nádherné. Tady je krásně vidět ta pravda, jak se dostává do praxe. První věta zněla: „Tak jsem byl exkomunikován z Hare Krišna na celé planetě.“ A pokračoval:

„Nejhorší bylo, že jsem měl sen, že mě vyhodili. Jsem si říkal: ‚Bacha, ona říká, že je to program. Já ji dokážu, že ne, že to není pravda. Ale už jsem mezi tím viděl, co to se mnou dělá. Já jsem vás poslouchal, ale se mnou se dějí věci. Já vidím věci, které jsem nikdy neviděl. Já jsem najednou viděl v šéfovi v Hare Krišna, jaký je to egoista, jak se nás snaží ovládat. Jak chce, abychom tam dělali věci a najednou jsem pochopil, že jsem byl blbý.‘ Jenže jsem si říkal: ‚Bacha, on mě vyloučí, to zase taky nechci.‘ Tak jsem napsal kamarádce z Hare Krišna legrační dopis, jak vidím, jaký je šéf egoista a co tam všechno dělá, co se nemá dělat a hele, ona mu to poslala a oni mě vyhodili.“

Teď pozor, tam se stalo ještě něco důležitějšího. „Víte, šéf mi napsal strašný dopis, kde mi řekl, že ať se opovžím se ještě někde objevit. Když se objevím, že na mě pošle něco, z čeho skončím v blázinci...“ Černá magie. „A najednou jsem si uvědomil, že vy jste mě milovala, i když jsem vás chtěl zastřelit a on na mě posílá něco, abych skončil v blázinci, když jsem jenom napsal žertovný dopis na jeho egoismus.“

Jenže ono to mělo pokračování. Za nějaký čas, si představte, přišla obsílka a ta žena na něj podala trestní oznámení za nějaký vymyšlený čin a on měl strach co to bude, jak to bude. Teď dochází k vydírání, že když zaplatí tolik a tolik tisíc, tak ona to stáhne. A on pořád nerozuměl. Já doufám, že vy tomu rozumíte. On střelil na Božství, na stav bez odporu. Taky si to sám rozmyslel, vidíte to? On pak totiž slyšel přednášku z Boskovic, kde jsem řekla: „Kdyby se tady někdo z vás postavil a chtěl mě zastřelit, mě to bude jedno.“ A on mi říká: „To bylo znamení. Jaj, jak mě to pustilo, když by vás to nijak nerozhodilo.“ Takže všechno odplavalo.

Tady vidíte, ten člověk se netrefí, to je pokora. Kdybych bouřila, útočila, byla bych hmotou, on by se trefil. Strach, to všechno je 3D rovina, ale já tady nebyla pro něj, já jsem byla v takové pozici, že na mě nemohl dostřelit, ale pozor, tehdy víte, že střelí sám do sebe. Tohle, co se děje, si ten člověk zadělal energeticky sám, takže má problémy, které vyslal sám, aby přemýšlel nad jinými věcmi a šel do oblastí, kde by vlastně neměl nic dělat. Ale on je stejným Bohem jako já, je jedinečný a správný. Je v kabátě, který si oblékl ve své třídě a máme ho milovat stejně jako kohokoliv. Vždyť jsme to my sami. Tak si to pamatujte.

Mějte se hezky, bylo mi s vámi strašně dobře.